

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”:

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7/BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

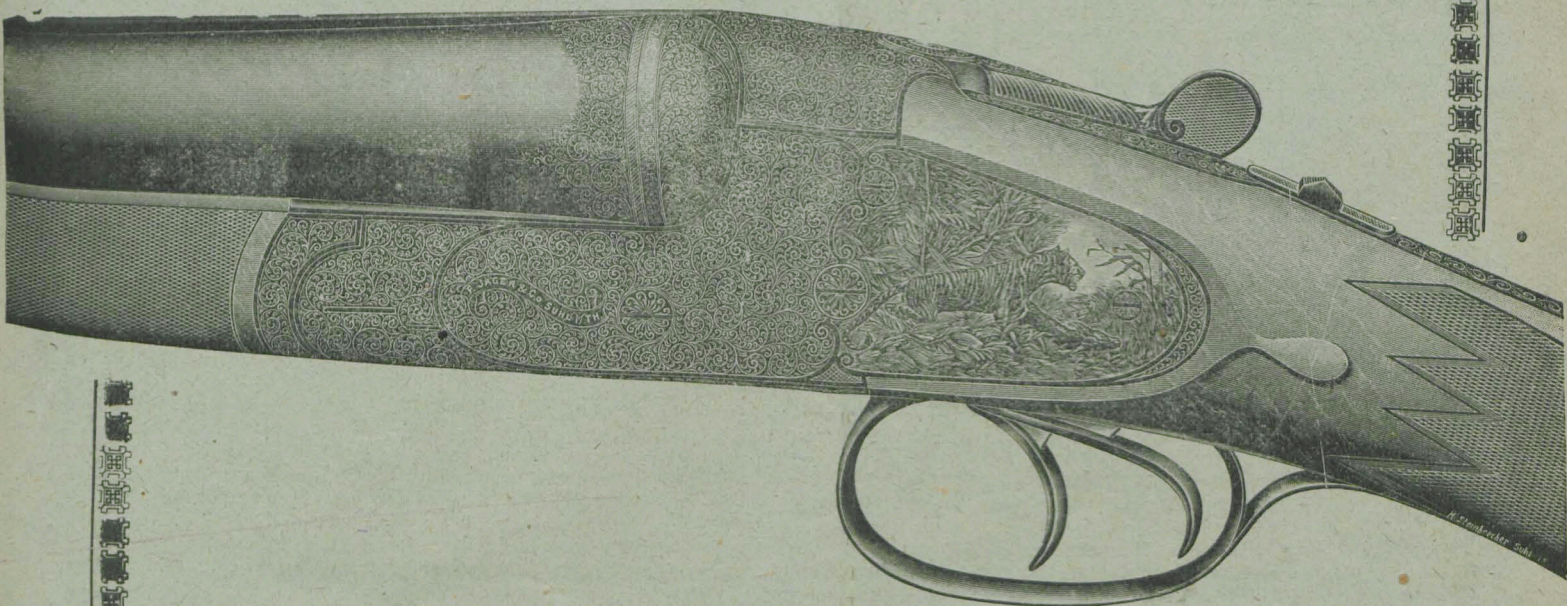
Orele de primire la Uniune : In toate zilele de lucru dela 3—7

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313/47 —

A R M E L E
F. JAEGER & Co.

**Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze**

**Toate armele fabricate de
această casă pentru mem-
brii „UNIUNEI“ sunt cea mai
elocventă reclamă, obținând
fără excepție predicătele
„excepțional“ și „superior“
la standurile oficiale de in-
cercare din străinătate.**

SPECIALITĂȚI:

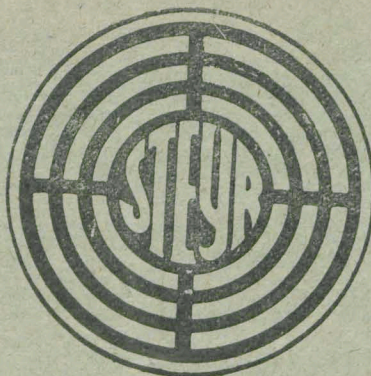
**Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Blok“ care rezistă celor mai formi-
dabile presiuni (-) Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillin-
guri (-) Ejectorul infailibil sistem Jaeger (-) Viza patent Jaeger, etc.**

**Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.**

1

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VANATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTA

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECIZIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI CA EXECUȚIE

STEYR-WERKE A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din
România“,—Catalog ilustrat contra marca poștală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere al cartușilor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. Siguranță absolută. Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. Maniabilitatea. Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. Curățirea ușoară. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. Toate piesele sunt interschimbabile. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul „Steyr“, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precizia tirului — Rezistența incomparabilă — execuția fină.

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PETROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LEGERE, MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT.

GAZ-OIL, PETROLE LAMPANT

HUILES MINERALES DISTILLEES ET
RAFFINEES, DE TOUTE VISCOSITE

RUE REGALA, 21. TEL.: 26153 et 14190 BUCAREST ADR. TELEGR.: «ATLASPETROLE
AGENCES: PLOESTI ☒ CONSTANTZA ☒ GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Biouroul Central: CLUJ, Calea Victoriei, 27. Etajul II

La R. R. P. C. — Cluj, — C. Victoriei 27, sunt pentru vânzare următorii câini cu pedigree :

Căteă setteră trei ani, albă cu urechi galbene, complet dresată pentru concurs de utilitate multiplă, chetă la trap, ab proprietar, Lei 25.000. Dela aceeaș căteă un cuib 2,2 de trei luni, ab proprietar, bucata Lei 3.500. Căteă setteră 3 ani, blue-belton, nedresată, ab proprietar, Lei 6000.

Pointer, câine, maron cu plastron alb, dresat pentru vânătoare la câmp, Lei 15.000. Pointeră perfect dresată pentru examen de utilitate multiplă, chetă galopp, culoarea bell-voir bell-ton (alb stropit cu galben), de statură mică, (varietate Naso), importată, premiată, Lei 30.000. Pointeră dresată la vânătoare de câmp, cu trenul posterior puțin defectuos, Lei 8000. Pointeri, câini, 1 an, alb cu galben și alb cu maron, Lei 9.000. Prenotări pentru cătei pointer, culoarea galbenă cu plastron alb, se pot face la R. R. P. C. anticipându-se 50% din preț, a Lei 2.000.

Cătei Griffon,—prenotări,—mama este încă în Germania unde va fi montată cu cel mai bun câine de-acolo, în prezent prenotări a Lei 6.000.

Două cătele brac german, dresate la câmp de 5 ani, a Lei 9.000. Câine brac german sârmos, importat, 2 ani dresaj de cameră, Lei 8.000. Câine brac păr scurt, 9 luni, alb cu maron, nedresat, Lei 4.000. Trei cuiburi de braci păr scurt, dela 2 luni în sus, a Lei 1.500—3.000.

Una căteă Shottish-Terrier, 1 an, Lei 5.000. Prenotări pentru un cuib Shottish-Terrier și spanieli (epagneules), părinți importati, a Lei 3,5—4.000.

Una pereche Foxterrieri sârmoși dresați și premiați, Lei 12.000. Cătei Foxterrieri și copoi bursucari, de ambele genuri și varietăți de păr, a Lei 1.500—2.500.

Câini și cătele Foxterrieri de diferite vârste în ambele varietăți de păr, precum și câinii de mai sus, se pot procura prin: REUNIUNEA R. a PRASITORILOR de CĂINI,—Cluj, Calea Victoriei No. 27, Etajul II.

Tot aci se dau ori-ce informațiuni în materie de chinotehnie și chinologie. A se anexa totdeauna mărci pentru răspuns. Din rase de lux sunt pentru vânzare: Pinci mățasos de Malta, căteă premiată, bulldog francez importat, etc.

Marca Fabricii

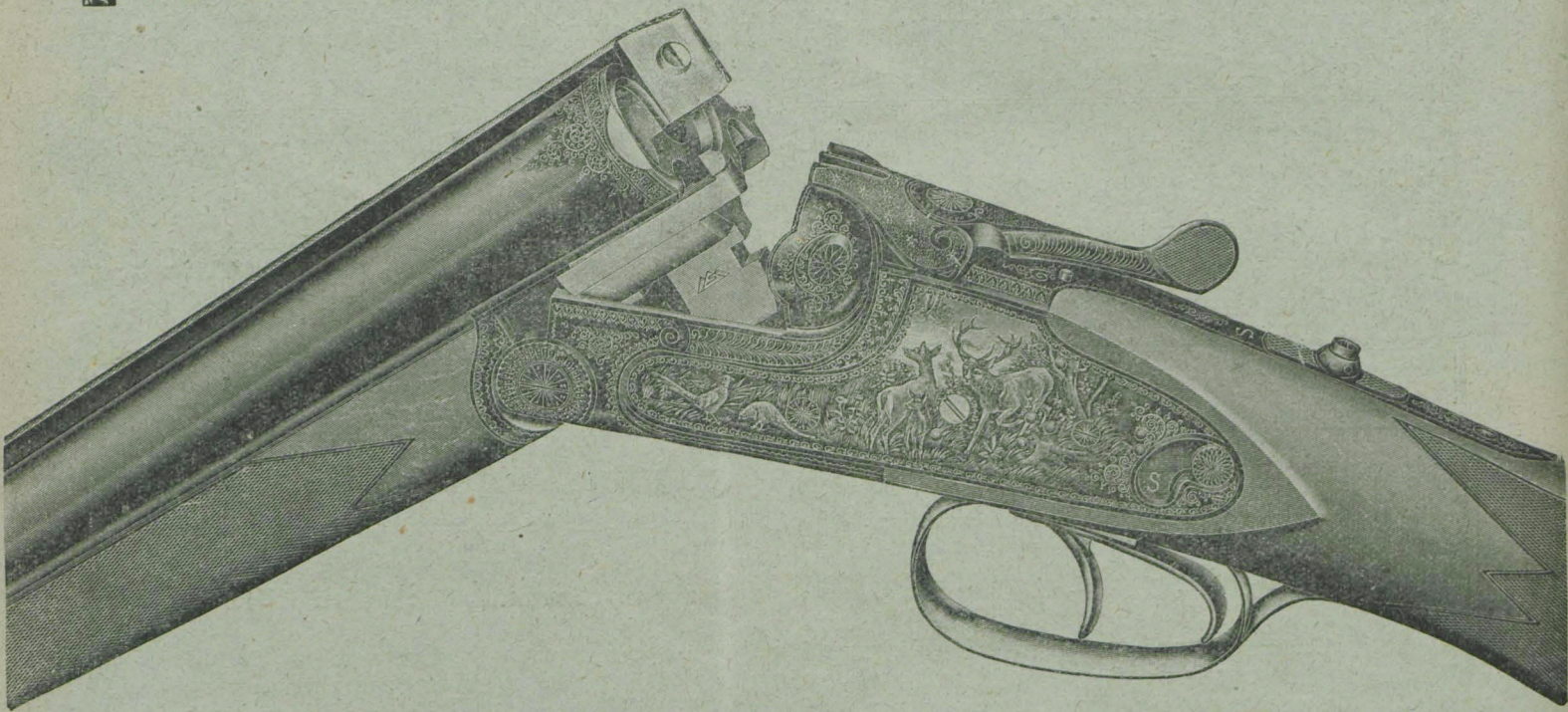
Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu două țevi

:::: pentru vânatoare și sport ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ
cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE
MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 cu cel
mai mare rendement a tirului.

Simson

DREPTUL STRĂINILOR DE A VÂNA ÎN ROMÂNIA

de DRAGOȘ NAVREA
Inspector de vânătoare, Brașov.

SUCCESUL binemeritat, dobândit de țara noastră la expoziția de vânătoare din Lipsca, face să se prevadă o mare afluență a vânătorilor streini în țara noastră. Vânatul nostru atât de apreciat, acum după ce este cunoscut de lumea întreagă, va ademeni o sumedenie de amatori din străinătate. În fața unei asemenea perspective se naște întrebarea: să ne închidem porțile sau să dăm libertate streinilor, putând face o cât mai bună ameliorare a stării vânatului cu ajutorul contribuțiunilor bănești, lăsate de aceștia la noi?

Chiar și până acum prea adeseori am putut constata interesul străinătății față de vânatul nostru, lucru care nu poate decât să ne bucure. Articolele și descrierile vânătorilor ținute la noi și încununare de succes, de vânători streini, cuprinse în revistele streine de specialitate, ne fac dovada acestui interes deosebit. De un timp încoace revista „Wild und Hund“ aproape în fiecare număr al său se ocupă de ursul carpatin,

de cerbul transilvănean, de o vânătoare la cocoși de munte sau dropii.

Judecând între: a pune stavilă străinilor sau a le permite acces larg la vânatul nostru, îmi cade în mână un număr al Revistei vânătorilor, din care văd, că se și lucrează la reglementarea dreptului streinilor de a vâna în România. Este de sine înțeles, că din punct de vedere al economiei naționale este mai avantajos pentru noi și pentru vânatul nostru, dacă admitem accesul străinătății, care în schimbul vânatului, ce duce cu sine, ne lasă un capital important, pe care îl vom utiliza numai în scopul ameliorării vânatului. Astfel a trebuit să se decidă pentru soluția: a da libertate streinilor să vâneze la noi, însă tot ce se încasează dela aceștia pentru permisiunea de a vâna, să se întrebuinteze în favoarea vânatului și nu în favoarea arendașului.

Ajungând la această soluție, Consiliul permanent al Vânătoarei, caută să împiedice pe

proprietari sau arendași ai dreptului de vânătoare, de a face afaceri pe seama lor, în dauna vânătorului nostru. Nu știu, dacă ceace s'a publicat în acel număr al Revistei (No. 8) este regulamentul definitiv, sau sunt principiile regulamentului, ce va avea să se redacteze. În orice caz este necesar, ca pentru ducere a acestora să se stabilească dispozițiuni cât mai severe pentru reglementarea vânătoarei de către streini, în special în ceea ce privește partea materială-pecuniară a chestiunii, făcându-se un control cât mai intens în privința participării streinătății și a întrebuințării banilor în scopul ocrotirii, pazei vânătorului și a amenajării terenelor de vânat.

În trecut, accesul streinilor în terenurile noastre a fost mai mult sau mai puțin împedat. Cu toate acestea în unele cazuri--onoare excepțiilor--se vorbește de sume mari, cari s'au plătit de streini și pe cari aceștia le-au plătit bucuroși pentru vânătoarea unui cerb sau urs; sumele însă au intrat deadrept în buzunarul arendașului-gazde, vânatul neluând parte la această binefacere. Până acum această speculă s'a făcut cu oarecare perdea, de aci înainte însă calea este deschisă. Conform condițiilor stabilite principial, cei vizați vor putea prezenta contracte încheiate cu vânătorii streini și declarațiuni semnate de aceștia mai mult sau mai puțin fictive, căci din aceste contracte se va vedea cota-parte de arendă și cheltuieli de întreținere a terenului de vânat, dar ele nu vor arăta suma cea mare, ce va ajunge în posesiunea gazdei mijlocitoare pentru ajungerea în posesiune a unui vânat nobil. Mărginindu-se regulamentul numai la atât, se dă posibilitatea ca negoțul cu vânatul nostru să se facă în deplină libertate.

Se impune deci stabilirea unor dispozițiuni de îngădire a afacerilor pe ascuns. Este știut că nu orice strein vine să vâneze la noi, căci cel care se decide pentru aceasta își face calculul că un cerb și un urs îl poate costă și 3000 mărci (Lei 120.000). Pentruca co-arendașul strein să nu mai poată strecura o asemenea sumă în punga arendașului, Consiliul permanent să stabilească o sumă anumită (mare), care să fie de plată, pentru fiecare piesă de vânat nobil împușcat de strein, din care bineînțeles se va scădea cotizația contractuală. Suma s'ar încasa de arrendașul de aci, care ar rămâne răspunzător pentru întrebuințarea ei conform principiului emanat. Organele Ministerului, Inspectorii de vânătoare ar avea datoria să-și dea avizul asupra contractelor de arendare în asociere cu vânătorul strein, judecând real cât ar face cota-parte pentru asociați în scopul întreținerii vânătorului, precum și de a controla modul, în care s'au întrebuințat sumele încasate după contract, cât și sumele încasate pentru vânatul împușcat.

Ce privește pe streinii oaspeți fără cotizație contractuală, se dă posibilitatea unei și mai mari abateri dela principiul sănătos, ce stă la baza acestui regulament. Din jericire sunt puține, sau credem că sunt puține cazurile „afacerilor“, cari sunt departe de a știrbi cinstea vânătorilor, cari văd fără nici un interes vânătorii streini în terenul lor. Drept acea chestiune trebuie bine studiată, pentru a se lua măsuri cât mai eficace în scopul arătat.

Concomitent cu interesul arătat de streinătate față de noi, vedem, că și unii vânătorii de ai noștri au interes să facă reclamă vânătorului nostru. Dovadă, între altele, două fotografii reproduse în „Wild und Hund“ No. 32 din 8 August a. c., cari nu se pot bucura de lauda vânătoarească. În una din ele se poate vedea rezultatul obținut de doi vânătorii, în două diminețe, la bătaie de cocoși, undeva în regiunea Reghin-Gheorghieni (judecând după modul cum e construită coliba de adăpăost, ce se vede din cea de a doua fotografie). Pe o prăjină lungă stau spânzurați nu mai puțin decât 14 citește patrusprezece cocoși de munte, cărora cei doi vânătorii (din cari unul ni se pare strein) le-a făcut să amuțescă glasul cântecului de dragoste în două diminețe de primăvară. Fotografiile sunt însoțite de un comentariu, în care între altele se zice: „Un asemenea rezultat ar putea fi considerat ca necorect din punct de vedere vânătoresc, dacă nu s'ar ști în același timp, că în cele patru locuri de bătaie au rămas ocrotiți încă câteva duzini de cocoși și că cocoșii vânați sunt cocoși aleși, bătrâni, puternici. În Ardeal sunt azi terene de vânat, în cari la o singură preumblare de câteva ceasuri întâlnim 10 până la 20 de cerbi. Chiar redactorul revistei „Wild und Hund“ nu-i vine să creadă acest lucru, căci la sfârșitul frazei adaugă un apostrof și un semn al întrebării.

O asemenea confuzie între o vânătoare frumoasă și între un masacru, putem zice, oricât s'ar discuta menținerea proporției între cocoși și găini, ne mai arată aceeași revistă în numerele 29 și 30 din 18 și 25 Iulie a. c. în care cunoscutul vânător Waldläufer descrie vânătoarea sa prin meleagurile noastre, împușcând singur 10 cocoși de munte în această primăvară. Gazda noastră, chiar dacă n'ar fi fost în măsură să arate apreciatului vânător, că ce e prea mult uu-i sănătos, cel puțin ar fi putut să-l pună la curent cu legea de vânătoare din țara românească, după care vânătoarea țapilor roșii începe la 1 Mai, iar exercitarea ei la 27 Aprilie constituie delict la această lege.

Astfel regulamentul suscitât trebuie să fie complectat cu dispozițiuni, cari să înțăptuiască rostul, pe care îl are.

CREȘTEREA ANIMALELOR CU BLANA SCUMPA

de ANDREAS GROSS

DEIA de a crește animale cu blană scumpă a fost concepută în Canada și în Statele-Unite ale Americii de Nord, unde încă acum 40 de ani s-a început cu exploatarea rațională a unei crescătorii de asemenea animale.

Imboldul care a determinat aceasta, a fost faptul că prin vânatoare, prindere și împușcare fără scrupule, animalele puțitoare a celor mai de valoare blănuri (vulpea argintie) au fost aproape desființate pe când în același timp cererile de blănuri prețioase creșteau neconținut, iar ca urmare naturală, și prețurile acestora.

Pentru ca, pe de-o parte să apere aceste animale scumpe de o peire complectă, iar pe de alta, și mai ales, spre a-și asigura un deuseu interesant și prin aceasta un câștig frumos, traperii și vânătorii de blănuri Dalton, Duiton și Tuplin, au făcut începutul înființând o crescătorie de vulpi argintii.

E drept că a durat câțiva ani, până ce aceștia au reușit să obțină în mod regulat o progenitură a animalelor prinse în stare de sălbăticie; totuși s-a reușit, și pe dată ce eforturile le-au fost încununat de succes, cercuri din ce în ce mai mari începură să se intereseze de această chestiune; care astfel își luă avânt.

Animalele crescute nu mai fură omorâte spre a li se întrebuița blana, ci ele fură vândute pe prețuri fabuloase, spre a servi ca reproducătoare. În anii 1910-1914 prețul unei perechi reproducătoare, de primul rang, se urcă de la 2.500 până la 25.000 dolari. În curând se înființară alte ferme. Aceasta a avut darul ca fermierii (crescătorii), izolați, din cauza concurenței mari care începu, să facă toate eforturile să producă pe cât posibil material de primă calitate, întrucât animalele inferioare nu puteau obține decât prețuri minime dacă nu trebuiau chiar să fie omorâte. Dar chiar în acest caz defavorabil, afacerea era încă atât de rentabilă, că un adevărat miraj cuprinse pe oameni, înființându-se o fermă după alta.

După crescătoria de vulpi argintii (și albastre), care, din cauza prețului mare al animalelor de reproducere, nu putea fi organizată decât de ferme bogate, dar care în schimb se dezvoltă și mai rentabil, se trecu la crescătoria de Niurcă, Jder, Skungs, Biber, Marmotă, Epuri de casă și alte animale mici cu blană cari nu cereau de cât cheltueli de investițiune infinit mai mici, și cari nu necisau cunoștinți prea deosebite ale fermierilor, în ceea ce privește creșterea animalelor.

Cam de vre-o zece ani se cresc și în Europa animale cu blănuri scumpe, și anume: Vogesen-Fuchsfarm, în Thanenkich-Alsacia, a fost prima fermă în Europa Centrală care a început industrializarea într-o măsură mai mare a crescătoriei de vulpi argintii. Că această operațiune a întâmpinat oarecari greutăți, nu e de mirare. Fără îndoială că trebuie să ai destul de mult curaj, pentru a fonda o societate, făcând parte din ea, societate care să înceapă cu un capital relativ mare o întreprindere, ale cărei șanse de succes să nu poată fi comparate cu nici un caz precedent. Nici nu se putea măcar anticipa, dacă vulpea argintie va putea trăi de aci! Și chiar înființarea așezământului fermei propriu zis, era o greutate mare, întrucât nu era la îndemână vre-un exemplu, care să poată servi de orientare pentru situația noastră.

Cel mai greu punct era însă cumpărarea animalelor, și transportul lor în Europa. Ceace azi pentru crescător este o chestiune simplă, și anume că trebuie să cumperi numai animale de prima calitate, căci cele inferioare

oare comportă aceleași cheltueli fără însă să producă mai mult, n-a fost pentru începător tocmai ușor de înțeles; vulpea argintie era vulpe argintie, și diferențele de calitate nu reprezentau pentru european vre-o problemă.

Și această nepricepere a fost bine speculată de abilitii negustori americani. Tot astfel s-a întâmplat și cu transportul; nu s-a știut nici cum și nici unde, pe vapor, se ușează lăzile mai bine, și nici nu a tinut socoteală de schimbările de climă, astfel că s'au produs din aceste cauze perderi destul de importante.

Altă greutate de care s-au isbit a fost hrana animalelor. E drept că se dă hrană după rețetele experimentate ale canadienilor, totuși s-a trecut cu vederea faptul că compoziția și puterea nutritivă a alimentelor de la noi diferă în bună parte de cele din Canada. Astfel de exemplu, laptele nostru e mult mai gras, iar vulpea argintie e foarte sensibilă față de grăsimile chiar din lapte.

Pentru aceste chestiuni cât și pentru altele fermierul nostru nu era pregătit dar nici nu i s'a atras atențiunea asupra lor, așa că de multe ori nu mai știu încotro s-o ia! Pe scurt, totul era nou și plin de probleme, și primii doi ani au trecut plini de griji și de greutăți. Așa în al treilea an succesul a fost deplin, iar în ultimii ani ferma luă o astfel de dezvoltare, că depozitul ei se ridică la 400 animale, și a trebuit să importe mereu, pentru a putea face față cererilor mari de animale de reproducție.

În fruntea crescătoriilor de vulpi argintii în Europa stă și Norvegia, unde sunt cam 2000 de crescători posedă vre o 50.000 vulpi argintii. În afară de acestea se mai cresc în Norvegia și vulpi albastre, Niurci, Marmotte etc.

Urmează apoi Germania având vre-o 400 ferme cu 10.000 vulpi argintii și 6000 Niurci, etc. Suedia are circa 2000, Anglia 1500, Olanda, Franța circa 500 vulpi argintii, Austria germană, Cehoslovacia, Belgia, Estonia, fiecare 2-300 buc., și Italia vre-o 50 vulpi. În Rusia guvernul Sovietic acordă multă atențiune crescătoriei animalelor cu blană scumpă. Pe lângă Moscova se cresc în nu năr mare și cu mult succes zibeline și vulpi argintii, de asemenea la Arhanghelsk, Tobolsk și în alte localități. Și Japonia a început deasemenea creșterea vulpilor argintii.

Dar România? Din toamna lui 1928 avem și noi în țară o fermă (de vulpi argintii, singura până acum). Ostfox-Farm în Zeiden-Codlea, lângă Brașov. A fost înființată cu 5 per. animale de reproducție de prima calitate de la Vogesen farm din Thanenkich. Schimbarea climei, și probabil personalul insuficient pregătit au fost cauza slabului succes din primul an. Totuși s-a făcut constatarea, chiar în primul an, că situația noastră geografică și clima din Transilvania, poate fi socotită ca ideală pentru creșterea vulpilor argintii.

Pe când în cele mai multe țări europene fermierul trebuie să-și stabilească cu mari cheltueli crescătoria pe înălțimi uimitoare, pentru a avea, cu aproximație, clima Canadei, crescătorii din Transilvania (și probabil că și cei din vechiul regat, Bucovina, etc.) sunt în fericita situație să-și facă fermele chiar la șes, întrucât atât temperatura cât și schimbarea climei în regiunile noastre deluroase corespund perfect celor din Canada, patria vulpii argintii. Dacă la noi, și în câteva țări favorizate, ca Rusia, Jugoslavia, Bulgaria, Norvegia, vulpile argintii, cresc admirabil, se scutesc enorme cheltueli de transport, și prin această întreagă crescătorie este așezată pe o bază foarte avantajoasă. Nu mai puțin de impor-

tantă este și chestiunea prețului alimentelor cu care se hrănesc vulpile, ea se compune din 80% carne, în special de animale mici: epuri de casă, oi, capre și păsări.

Dacă comparăm prețurile acestora la noi, cu cele din alte țări, constatăm că la noi ele sunt extrem de mici și sunt față de țările din Europa Centrală cam a șasea parte. Dacă deci unui crescător din vre-una din țările Europei Centrale îi convine să plătească de șase ori mai scump hrana animalelor sale, cu cât va fi mai avantajoasă creșterea acestor animale pentru un crescător român de vulpi argintii.

Cei doi factori deosebit de importanți pentru buna dezvoltare a acestor interesante și foarte rentabile crescătorii, anume, clima și hrana eficientă, îi avem deci în abundență. Încă o dovadă, este faptul că blănurile vulpilor noastre roșii obțin pe piețe de blănuri cele mai mari prețuri. O îndelungată practică în creșterea vulpilor argintii a dovedit indiscutabil faptul, că acolo unde se găsesc cele mai frumoase blănuri de vulpi roșii, se dezvoltă până la perfecțiunea ideală și blana de vulpe argintie.

Această constatare s-a făcut și la Ostfoxfarm în Zeiden, atât în primul, cât și în al doilea an. Animalele se dezvoltă extraordinar de bine, atât în ceea ce privește constituția lor fizică, cât și în ceea ce privește blănurile lor, astfel că D-l Director I. A. Heckel, conducătorul „Vogesen farm“-ei, cu ocazia deselor sale vizite pe la noi, și-a manifestat admirația pentru frumoasa conformație a animalelor născute aci.

Aceste considerente, cât și perspectivele deosebit de favorabile ce decurg din ele, sunt de bună seamă motivul pentru care D-l Director Heckel, un specialist cu renume european în crescătorie de vulpi argintii, s-a hotărât să părăsească serviciul său din Thannenkirch, și chiar în toamna aceasta să-și mute în România sediul activității sale. El urmează să vie aci în Septembrie, când va prelua conducerea crescătoriei Ostfoxfarm din Zeiden. Ferma este mărită simțitor și chiar în toamna aceasta se vor putea vedea acolo vre-o patruzeci perechi dintre cele mai splendide vulpi argintii.

Lucrările pentru mărirea fermei sunt în plin curs, și astfel se va putea transporta pe curând la Deva, unde D-l Haeckel ca și conducerea fermei însăși, sunt cu multă plăcere dispuși a da celor interesați orice fel de lămuriri. De altfel, tot ce-i mai important privitor la creșterea vulpilor argintii, formează subiectul unei broșuri apărută în editura Krafft & Drotleff. S. A. în Brașov. I. A. Heckel. „Der Silber fuchs“, care într'un mod foarte simplu introduce bine chiar pe profan în această nouă ramură industrială.

Care este astăzi situația în stabilimentele noastre agricole, o știe toată lumea. Chiar la o activitate cât de intensivă, după scăderea enormelor impozite, dobinzi și taxe de tot felul, abea dacă mai rămâne vre-un beneficiu.

Dece oare un agricultor nu și-ar mai face o nouă sursă de venituri? Creșterea animalelor cu blănuri nobile ar fi o astfel de sursă. Este dela sine înțeles că în țara noastră, săracă în capitaluri, nu ar fi prea mulți aceia cari și-ar putea permite investirea fondului cam mare pentru cumpărarea de vulpi argintii. Cine însă este în măsură, s-o facă!

E natural că în afară de capital, ar mai avea nevoie și de cunoștinți în ale creșterii și de practică în tratamentul și hrănirea animalelor, pentru ca creșterea vulpilor să fie încununată de succes — după cum i-se cere o înăscută dragoste pentru animale. — O introducere în practica creșterii vulpilor argintii o poate de-acum obține oricine, care s'ar deplasa până la Zeiden, unde ar căpăta toate cunoștințele necesare, atât de la personalul experimentat de acolo, cât mai ales și de la D-l Director Heckel. În afară de aceasta, orice cumpărător de animale, poate lăsa, contra unei plăți anumite animalele în pensiune la Ostfoxfarm, care-i garantează la pereche progenerura respectivă.

O altă ramură a creșterii animalelor cu blănuri nobile, creșterea biberului de mlaștină argentinian, pe care blănarul o dă în comerț sub numele de „Nutria“, va fi probabil luată deasemeni în exploatare încă în toamna aceasta.

Pe dată ce aceste animale se vor fi acclimatizat, conducerea fermei își va face o datorie din a face accesibilă marelor mase și această sursă de câștiguri.

Aceste animale sunt mult mai efține ca vulpea argintie, costă cam a opta parte, și creșterea Nutriei se poate face ușor de oricine și în orice stabiliment agricol, fără oboșală și fără rizic, întrucât cheltuielile de întreținere sunt foarte mici, după cum și sunt de puțin pretențioase, așa că de la început se poate lucra direct pentru obținerea de blănuri.

O supra producție în blănuri însă nu-i de temut, căci o blană bună e o necesitate a culturii, tot ca și pielea, mătasea lână și aurul, diamante și blănuri veritabile întru chipează de când există civilizația și cultura noțiunea de dorință și de prețios.

Încă o remarcă și anume că atât guvernul nostru cât și cele mai înalte foruri, arată foarte mult interes pentru creșterea animalelor cu blănuri prețioase și au dorința să introducă în România această nouă industrie.

Citiți și abonați-vă la „Revista Vânătorilor“, cea mai răspândită din țară, care apare lunar cu știrile cele mai importante

MUFLONUL

după René Thévenin

de I. PINCAS

LA EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ din LEIPZIG din anul acesta, țara noastră a expus și 6 trofee de mufloni, care a fost toate premiate, 2 cu premiul al II-lea și 4 cu premiul al III-lea, cea ce este un foarte frumos succes, având în vedere că creștem muflonul numai de câțiva ani.

„Stupida și greoaia oaie domestică numai are aproape nimica comun cu magnificul și subtilul muflon, ruda sa sălbatică.

Se știe că există mai multe specii de muflon distincte unele de altele după localizarea lor geografică. Aceste specii toate la un loc se compun din patru sau cinci

D-1 Platz din Brașov călare pe un urs ucis de D-sa la Budila, Jud. Brașov.

Ursul măsoară întins de la vârful picioarelor la bot 2,50 m. A fost ucis cu un expres cal. $9,3 \times 74$.

În urma acestui frumos rezultat Direcția Vânătorii dela Ministerul de Domenii a luat laudabila inițiativă de a coloniza acest foarte interesant și util vânat în mai multe regiuni, azi muflonul găsimu-se la noi numai în pădurea „Fagul” (comuna Balc) a Județului Bihor.

Creдем cu acest prilej nimerit a reproduce din „Sciences et voyages” un articol interesant despre muflon.

tipuri bine determinate, reprezentate mai ales în Europa prin muflonul așa zis de Corsica, astăzi însă trăind în această insulă cât și în Sardinia, el fiind un animal robust și bine legat, având blana scurtă, neagră și brună, marcată cu alb, la picioare și la bot. Apoi Muflonul de America, care are oarecare analogie cu primul, deși este mai mare și mai puternic. În Africa Muflonul zis

* J. Pincas este împănatat în vînturile vesele de mt Aephard - București. Viaa lui de Belle.

„Aroni“ sau muflonul cu manșete, constituie o specie bine caracterizată, care poate fi recunoscută după culoarea sa care bate în roșu cum și mai ales după părul său lung ce-l are pe piept și pe picioarele dinainte, fapt dela care îi vine și numele. În sfârșit Asia posedă cele mai frumoase exemplare din această familie, mai ales speciile zise „Argalis“ cum și minunații mufloni denumiți „ai lui Marco Polo“.

Moravurile acestor interesante animale oferă un ciudat contrast cu acelea ale urmașilor lor degenerați prin robie și „ameliorați“ numai în vederea industriei cât și a abatorului. Aceste moravuri diferă puțin după diversele specii sălbatice. Vom alege, pentru descrierea lor, moravurile speciei minunate numită „Big Horn“ din Munții Stâncosi cu moravuri foarte apropiate de muflonul de Corsica, specii care mai mult decât celelalte, au știut să-și păstreze integral privilegiile câștigate printr'un instinct fioros iubitor de singurătate și libertate.

Muflonii sunt animale de munte. Numai prin aclimatizare, în vederea unui confort propriu, popoarele de păstori au reușit încetul cu încetul de a obicinui muflonii să trăiască în câmpii și încă acești mufloni caută însă astăzi pentru hrana lor ierba rară și aspră a locurilor uscate, furajul umed, atât de profitabil boilor, de pildă neconvenindu-le deloc.

Cu toate acestea vânătorii trebuie astăzi să-și caute prada de vânat prin părțile pietroase sau chiar prin câmpiile de zăpadă ale piscurilor înalte, adică în aceleași regiuni pe care le frecventează de altfel și caprele sălbatice. Este probabil, că dacă ar fi lăsați în pace, muflonii s'ar menține și în altitudini mai reduse, în regiunea platourilor înalte situate la piciorul acelor piscuri și sub zona păurilor. (La noi în România muflonii trăesc, cum am expus mai sus în pădurea „Fagul“ din Județul Bihor, o pădure deasă, accidentată, fără stânci-Redacția). Acolo de fapt găesc și terenul care le convine mai bine și acolo ar fi ei în mai mare siguranță, dacă n'ar exista omul. Singurii lor adversari ar fi atunci animalele sălbatice, care nu se aventurează în afara pădurilor, exceptând poate lupii. În ceia-ce privește păsările de pradă ele nu sunt de temut decât pentru miei și încă în acest caz nu poate fi vorba decât de vulturii mari. Pretinsele lupte dintre vulturi, gipaeti, etc. împotriva muflonilor, caprelor sau altora, când aceste animale ar fi fost precipitate în prăpastie cu loviturile de aripi, n'au existat decât în imaginație, pentru aprinderea ei.

Primăvara tardivă și bruscă din regiunile muntoase este anotimpul de preferință al muflonilor. Atunci prin mijlocul lui Mai, platoul se desbracă de zăpezi și se acoperă în câteva zile cu vegetație abundentă, care se restrânge în timpul unei veri scurte și arzătoare și dispare în fața unei ierni precoce.

Această epocă o aleg femelele pentru a naște puii, doi de obicei, mai rar trei sau unul. În acest timp femelele călătoresc în grup separate de țapi, care nu se unesc cu turma decât pentru o parte a iernii. Ele merg în bande, azi din ce în ce mai reduse, dar care în mod normal ar număra cam la o sută de capete, conduse de către una din ele aleasă prin nu știu care acord unanim, probabil pe temeiul vigilenței mai dezvoltate, manifestată cu ocazia vreunui caz excepțional.

Abia născuți puii sunt capabili să urmeze turma pretutindeni unde aceasta se deplasează, sărind în jurul mamelor lor chiar la o oră după naștere. Flora miraculoasă unde turma paște nu le va folosi decât indirect în acel an, alimentând convenabil doicile lor, fiindcă ei nu se nutresc decât cu lapte până la căderea iernii, când își încep ucenicia vieții în condițiuni cât se poate de grele.

În această epocă, tocmai, ei trebuie să coboare spre pădurile periculoase, unde își vor căuta hrana lor în lipsă de pășune sau fân, compusă din scoartă de copac și rădăcini, hrană care acum înlocuiește pe cea compusă din ierburile dispărute. La aceiași vreme berbecii se apropie de femele, care acum își neglijează progeneriturile spre a asculta de masculul imperios și învingător al rivalilor săi veniți să le însoțească. Bieții miei, mai mult sau mai puțin părăsiți, numai pot compta decât pe ei singuri. Ei vor trebui să scormonească pământul cu piciorul pentru a descoperi o săracă pășune dedesubt cum și de a dormi noaptea cu frica în sân ciulind urechile la cel mai mic șgomot spre a surprinde trosnetul crengilor sub pasul cuguarului, urletul de pradă al lupilor, mormăitul ursului cenușiu, sau de a observa umbrele copacilor pentru a ghici prezența răsului pitit la pândă.

În primăvara următoare tinerilor miei leau crescut coarnele sub formă de două mici vârfuli drepte și care nu au nici un fel de săpătură circulară. Acum ei intră în a treia fază a vieții.

Dacă sunt femele, ele rămân unite la un loc, din nou separate de capetenie și stăpânul lor, înapoindu-se împreună la pășunatul ierbei abundente de pe platouri. Turma rătăcește astfel din pășune în pășune, oprindu-se pentru dormit la poalele stâncilor orientate spre Răsărit, plecând la drum des de dimineață spre a călători la întâmplare urmându-și conducătoarea până la depozitele de sare gerină, trufanda, foarte căutată și care este un fel de leac pentru reglementarea digestiei cum și pentru întărirea tendoanelor și a scheletului.

În cursul acestor deplasări, când vre-o primejdie amenință turma înștiințată printr'un behăit scurt al sentinei de veghe, întreaga adunare se preface într'o mulțime de statui de piatră, mijloc extrem de eficace spre a rămâne neobservată într'un teren unde culoarea peisagiului, se confundă admirabil cu totul ce o înconjoară. Dacă pericolului a fost înlăturat, marșul se reia din nou. Este ciudat de a constata, că în acest caz instinctul animalului dictează luarea unor măsuri tactice, pe care mintea omului le impune lui la asemenea caz. Nu învață oare teoria militărească, ca patrulele de recunoaștere, atunci când se găesc într'o regiune cu terenul variat, să se menție la un oarecare nivel de la creasta de unde este posibilă observarea zărilor mai îndepărtate fără însă a se ridica prea sus demascând contururile corpului? Oare cei dintâi războinici au învățat acest lucru dela animalele de munte spre ași asigura siguranța apropiată sau îndepărtată? Oricum ar fi, muflonii practică aceste măsuri de siguranță în marș cât și în stație trăgând din ele folosul de a vedea bine fără a fi văzuți. Când însă adversarul atacă se urmează teoria retragerii pripite, fapt, care pentru un observator al scenei, este cel mai frumos spectacol sub raportul dezvoltării de forță, îndrăsneală, precizie și iuțeală, ce vreodată s'a văzut.

S'a spus, că un muflon sau orice altă capră sălbatecă ar fi capabilă a se ține în echilibru, având toate patru picioarele reunite pe o ridicătură nu mai lată decât muchia unei cărți sau a unui cuțit. Această comparație n'are nimica exagerat și constituie un fapt real. Dar nu mai puțin ea rămâne de fapt inexplicabilă, dat fiind că un corp, care are o greutate adesea peste 175 Kgr., lansat cu iuțeala unui tren, trecând dintr'o săritură un spațiu lat de 7-8 m. și lung de de 15-20 m. sau mai mult, să-și poată găsi stabilitatea pe un suport mai puțin larg decât copita animalului, suport care îi poate sluji pentru luarea unui atare elan într'o goană din pisc în pisc pe asperități, unde degetele omenești ar fi incapabile de a se putea agăța. Totuși animale în chestiune execută asemenea exhibițiuni de forță în deobște. S'au vă-

zut mufloni scoborând în felul acesta, cu o iuțeală vertiginosă, pereții unei prăpăstii înalte de mai multe sute de metrii, drepti și netezi ca un zid și ajungând în fund fără cea mai mică greutate.

Exceptând cazurile extreme, când turma fuge la deal, fiecare animal se întoarce din când în când, timp de o zecime de secundă, spre a observa pe adversar. Când primejdia a trecut, turma se adună printr'un behăit anumit. În aceste circumstanțe, când vre-o femelă cade ucisă de către agresor, mieii ei cerând ajutor, de obicei alți doici ale turmii îi adoptează și vine să-i ia.

Până aici nu a fost vorba decât de turma de femele și de mieii lor din acel an. În ceiace privește masculii tineri, nu numai aceia din ultima primăvară, dar și aceia din al treilea, patrulea sau chiar al cincilea an precedent, ei se reunesc într'o asociație de celibatari, trăind separat, disprețuiți de femele și nu atât de siguri de puterile lor spre a disputa supremația rivalilor lor mai mari ca vârstă.

Numai după această perioadă de timp, a cărei durată variază după puterea combativă a sultanului vecin, unii dintre ei conștienți de valoarea lor, îndrăsnesc la rândul lor a-și încerca norocul.

Acești aspiranți la puterea supremă sunt în acel moment în plentitudinea forțelor cât și a frumuseții. Blana lor este lucitoare. Coarnele lor poartă, după cum le arată canelura, scrisă pe ele istoria tinereții lor.

La căderea primelor zăpezi, ei simt din depărtare turma de femele și se pregătesc s'o cucerească. Dar bătrânul mascul i-a văzut și fără de a aștepta vre-o provocare se precipită asupra lor. Atunci se angajează un duel tragic în sensul etimologic primitiv al cuvântului. Ridicați pe picioarele dindărăt, cei doi adversari își ciocnesc frunțile cu o putere, de care te miri că nu le-au plesnit țestele.

Când primăvara a revenit aceste instincte bătause se risipesc cu desăvârșire, învinșii și învingătorii se întrunesc spre a relua viața comună.

O C R O T I R E A P Ă S Ă R I L O R

de SILVIA de SPIESS

SE AUDE vorbind adesea că avifauna ar fi în avantaj mare, de când a căzut moda pĂlĂriilor care se Înpodobeau cu pene. Optimismul nostru ÎnsĂ nu se mĂrește prea mult, dacĂ aflĂm cĂ dintr'o colonie care numĂra 48 de stĂrci albi pe lacul Platen În Germania și care se bucurĂ acolo de o ocrotire perfectĂ, s'a dovedit cĂ au fost ucise 22 de piese În Italia, Grecia, Albania și Jugoslavia, astfel cĂ se poate deduce cĂ numĂrul victimelor este mult mai mare.

O soartĂ identicĂ este hĂrĂzită și altor specii de pĂsĂrii, care deși au terenuri de primul ordin, amenajate pentru ocrotire În nordul și centrul Europei, numĂrul lor este În descreștere, deoarece sunt ucise și mĂncate În numĂr extrem de mare În regiunile de Sud, pe timpul migrațiunii.

Pentru a avea succes și o unitate de acțiune În astfel de mișcĂri de protecție și ocrotire a pĂsĂrilor, care sunt adesea de urgentĂ necesitate pentru a menține anumite specii, s'a hotĂrĂt la congresul internațional ornitologic din Amsterdam, sĂ se adreseze o rugĂmintea tuturor Statelor care ar fi În cauză, sĂ sprijineascĂ aceastĂ mișcare.

Dezideratele care s'au adus de data aceasta În moțiunea congresului sunt urmĂtoarele:

Ocrotirea complectĂ a stĂrcilor albi și oprirea vĂnĂtoarei prepeliței pe timp de 3 ani.

Deasemenea s'a dovedit cĂ paguba fĂcutĂ de pĂsĂrile rĂpitoare este cu mult mai micĂ, de cĂt se crede În deobște și cĂ acestea ar trebui ocrotite mai mult.

S'a fĂcut deasemenea propagandĂ pentru ocrotirea pĂsĂrilor de așA zisa *plaga uleiului*. Din cauza uleiului care provine dela vapoare și care plutește la suprafața mĂrilor În cantități mari se lipesc penele pĂsĂrilor care se așează pe apĂ În cantitate atĂt de mare, ÎncĂt ele trebuie sĂ moarĂ În mizerie, nemai putĂnd sĂ sboare.

Aceste hotĂrĂri au fost aprobate cu aplauze prelungite.

În țara noastrĂ, care se bucurĂ ÎncĂ de o mare bogĂție de pĂsĂri și care se mĂrește primĂvara și toamna În cantități imense, n'ar mai fi necesare asemenea hotĂrĂri, care sĂ fe-reascĂ stĂrpirea acestor vietĂți, totuș chestiunea este interesantĂ pentru orice cunoscĂtor al naturei, prieten al pĂsĂrilor și pentru oricare vĂnĂtor.

O CURIOSITATE

d^e Maior SCHNEIDER-SNYDER-ROLAND

ARMURIERUL Bömches îmi prezintă o armă Büchsfliinte a D-lui Martini, directorul fabricii de celuloză Zărnești, arma are închizător Simson & Jäyer, este făcută de Jäyer. Țeava din dreapta cal. $9,3 \times 72$, este intactă, însă cea din stânga, cal. 16 choke bored, este binișor spartă, cam la 12 cm. de gura țevei. Norocosul proprietar al armei ar vrea să păstreze intactă țeava dreaptă, deoarece are un tir de precizie neîntrecută ar vrea să fie scutită, țeava din stânga sau să fie schimbată, operație din care prima este imposibilă, iar cea a doua tot imposibilă, fără a trimite arma la fabrică, care este tot o operație delicată având în vedere greutatea exportului și importului, cereri, motivări, timbre etc. care de obicei epuizează nervii unui om modern normal, cerând și timp pentru executarea țevei, cam 6-12 luni. În fine, trebuie căutată o altă soluție. După o scurtă consfătuire cu Bömches, care pe lângă meseria lui este și inginer, prin urmare poate să-și dea perfect seama de ce face, hotărâm scurtarea țevilor, la lungimea hotărâta de mărimea spărturei, rămânând de 49 cm. Este cam neobișnuit pentru o armă de

vânătoare, care are acum aparența unei carabine Manlicher Mod. 1903. Eu râd, iar Bömches ca expert în materie, nu este tocmai bine dispus. Trecem la încercarea armei, care va arăta ce au făcut cei doi experți, dintre care, cel optimist sunt eu, iar de tot pesimistul, Bömches, în special pentru țeava de alice, care pierzând acum chok-ul, a devenit complectamente cilindrică în ceace privește forajul ei. Iată rezultatul: țeava de glonț, cu 3 grame de pulbere fără fum progresivă, are un tir de-o precizie admirabilă, la 80 m. se poate lovi chiar o cutie de chibrituri și n'a pierdut din precizia tirului absolut nimica. Cu sentimente de îndoială și foarte mișcați, trecem la încercarea țevei de alice, cu cartușe Walsrode alice de 3,5 mm. La 35 m. spre marea noastră mirare și peste așteptările noastre cibilele ne arată un tir variind între 68 și 70%. Cu alice de 4,5 mm. tirul armei devine și mai grozav, arătând 70-73%.

Puterea de pătrundere este normală, iar apreciind gruparea tirului față de părțile vitale ale unui lup, acesta ar primi 20 de alice! Supersuficient pentru doborârea lui în foc.

MIC ISTORIC AL CÂINELUI DE VÂNĂTOARE

de CAROL RISKE

„**K**YNOLOGIE“ este un cuvânt grecesc și ne înfățișează știința care tratează despre structura corporală a câinelui, a anatomiei lui, a prăsierei și a creșterii cățeilor, a boalelor canine și a dresajului.

Intre diferitele animale ce se aseamnă oarecum între ele, avem anumite grade de înrudire, după cum ele se aseamnă mai mult sau mai puțin și în consecință vom proceda la următoarea clasificare:

Specia reunește acele animale care se aseamnă complet între ele, având aceleași caracteristici, ca de ex. caii, boii etc. Dacă împerechem două animale de specii opuse, bunăoară un cal cu un măgar, rezultatul ar fi un bastard. Bastarzii nu pot procrea între ei, ci numai cu una din speciile din cari se trag.

Rasa este subordinea speciei, ca de ex. calul englezesc, arab, unguresc sau rusesc, pentru cai și setterul pointerul, pentru câini.

Familia înfățișat cuprinde acele animale cari transmit cu constanță caracteristicile fizice și psihice prăsiilor lor, asupra urmașilor. Intr'un sens mai restrâns, sub familie mai putem înțelege pe urmașii unei *singure* cățele, chiar dacă au provenit din tați diferiți.

Tipul reprezintă anumite caractere ale unei rase, condiționate de natura regiunii. Astfel avem pointerul englez și pointerul francez.

Incrucișarea este împerecherea a două animale de aceeași specie, dar de rasă diferită, de pildă a pointerului cu un brac francez oarecare. Efectuată în mod rațional de către oamenii experimentați în această di-

recruțione, încrucișarea are ca țel de a transmite descendenților calitățile uneia din rase, cari lipsesc însă celeilalte.

Procedăm la *inobilare* atunci când alegem la o împerechere ca tată, un câine cu calități remarcabile, în speranță că le vom transmite pe acestea urmașilor.

Potența individuală este moștenirea într'o măsură intensificată a caracteristicelor unui câine, asupra urmașilor săi.

Sub *incest* înțelegem împerecherea între ei, a câinilor proveniți din aceeași familie, urmărind perfecționarea unor anumite calități comune ambilor părinți. Dacă îl practicăm cu multă prudență, putem obține rezultate admirabile de pe urma incestului: ca probă *setterul*

ISTORICUL CĂINELUI DE VANĂTOARE

Din timpuri ancestrale câinele a fost tovarășul nedespărțit al omului și este primul animal îmblânzit de el.

Se crede că câinele domestic (*canis familiaris*) se trage din mai multe soiuri de lupi, fiind o mare asemănare între scheletele ambilor, iar câinele putându-se împerechea cu lupul.

Este stabilit astăzi că primul animal care s'a întovărășit cu omul a fost câinele și la început nicidecum în scop de vânatoare, ci încă din timpul pe când omul era încă culegător, adică în prima fază a sa, pe când se hrănea cu burueni și cu poame și se ascundea în peșteri, fiind el însuși vânatul fiarelor mari, mai puter-

Cocor vânat în bălțile Dunărei în fața Com. Ostrov, Jud. Tulcea

englez, care a fost creat de Lawerak prin incest și asupra calităților căruia nu mai găsim necesar să insist. Totuși accentuez încă odată, incestul trebuie efectuat cu foarte multă precauțiune, căci putem risca să transmitem și defectele câinilor bătrâni *intensificate* asupra descendenților. Împerecherea prin incest nu e recomandabilă mai mult de două ori cu aceiași cățea, căci abuzând vom obține în cele din urmă niște produși debili, atinși de albinism și degenerați, niște javre de 'ți este mai mare mila (dacă nu scârbă) să te uiți la ei.

Sub *atavism* denumim faptul că progenitura se aseamănă mai mult cu ascendenții mai depărtați de cât cu părinții lor. Atavismul se petrece cu atât mai lesne cu cât caracterele unei rase nu sunt încă bine fixate și se întinde mai ales asupra culoarei și a lungimei părului.

Dând aceste explicațiuni, cred că sunt de folos u-nora dintre cititori cari nu au fost în curent cu denumirile de până aci și pe cari le-am găsit de altfel de mulțori întrebuițate eronat.

nice — deci îi întâlnim pe ambii într'o epocă foarte depărtată, când strămoșul nostru nu știa să se servească de arme și nu progresase încă până la starea de vânător.

În Elveția s'au găsit schelete de câini lângă resturi omenești, datând din epoca de piatră, ceace ne arată cu precizie că deja în acele timpuri pierdute în negura vremurilor, omul știe să-și supună câinele scopurilor sale, servindu-se de el la vânarea fiarelor mari, căci câinele simțea mai bine vânatul decât omul, datorită simțurilor sale mai dezvoltate, eră mai iute de picior și putea prinde deci mai sigur fiara.

În epoca bronzului câinele se răspândește din ce în ce mai mult.

În Odiseea lui Homer, îl găsim pe „Argos“, câinele lui Odiseu; mai târziu Xenopol ne vorbește despre basset; în inscripțiile egiptene găsim basset și ogari; Evreii țineau câini de vânat; Romanii aveau mai multe rase de câini, iar Germanii vechi aveau câini de vânatoare și se serveau de câini și pentru a urmări pe făcătorii de rele și pe prizonierii fugiți.

În vremea veche de tot nu se știa ce este acela dresaj, iar câinelui de vânătoare i-se cerea să lucreze conform instinctului său. Câinele urmărea și gonea vânatul în capcane, sau îl prindea după ce-l obosea. Funcțiunile acestor câini se aseamănă întrucâtva cu ale copoilor noștri.

Însă vânatul împuținându-se cu timpul și devenind sperios, oamenii sunt forțați să se gândească la perfecționarea metodelor de capturare și astfel apare câinele de aret, creat spre a corespunde condițiilor de vânătoare modificate.

Spre sfârșitul sec. XV, împăratul german Maximilian I explică într-o carte a sa, modul cum se pot prinde potârnică cu plasa cu ajutorul unui câine de aret.

Deci în primele timpuri ale apariției sale, câinele de aret servea la prinderea cu plasa. Aretul n'a figurat printre instinctele primitive ale câinelui, ci a fost dezvoltat de om, care a educat acest animal treptat în acest sens, prin prăsire rațională cu indivizi care întâmplător arătau înclinații pentru acest sistem.

Vânătorul care se servește de copoi, fără îndoială că nu o singură dată a remarcat cum câinele său are câteva momente de ezitare—provocate probabil de surpriză—atunci când se întâlnește pe neașteptate față în față cu vânatul, până începe urmărirea. Și vulpea la fel, cași căprioara, nu se opresc ele o clipă locului, când ne ivim în fața lor? În general toate răpitoarele se opresc din cale când au o întâlnire neașteptată, fie din surpriză, fie că în momentul acela calculează distanța săriturei asupra prăzii nebănuitoare, ca de pildă pisica de casă la vânătoarea de vrăbii.

Ei, tocmai pe această caracteristică a câinelui s'a bazat omul atunci când s'a gândit la creierea câinelui de aret și a început prin a-l selecționa din diferiți copoi sau limieri. Astăzi aretul figurează printre instinctele primitive ale raselor noastre pontatoare. Și nu este greu de dovedit acest fapt, căci, de pildă; nu vi-s'a întâmplat oare să vedeți cățeluși de câte două luni, cari habar n'au de vânătoare și de dresaj, să ponteze la patron porumbii și găinele din curte?

Dela începutul sec. XVII încolo, câinele pontator începe să se răspândească tot mai mult. Regele Enric IV al Franței, care știm că era un vânător de frunte, iubea foarte mult un câine al său alb cu portocaliu, care areta. Prin sec. XVIII, apar strămoșii pointerilor și setterilor noștri.

Privitor la structura corporală, rasele germane se asemănă mult, afară de lungimea părului. De aci putem deduce că ele se înrudesc îndeaproape, iar cei mai frecvenți, sunt câinii cu părul scurt.

Germanii aveau o rasă de câini de aret cu părul scurt, înzestrată cu un miros slab și de o structură corporală greoaie. Acești câini erau foarte răspândiți la ei până pe la mijlocul sec. trecut, când s'a început acolo să se pună bazele rasei moderne, care are mirosul foarte fin și o siluetă elegantă și suplă.

Contemporan cu primul, apare și câinele german cu părul lung. Deci și acesta este vechiu.

Ca și primii doi, câinele cu păr țepos nu este un „fabricat“ recent, iar până pe la jumătatea sec. XIX domnea o harababură întreagă în toată Germania în

ceace privește câinii de vânătoare, căci vânătorii de acolo obișnuiau să împerecheze între ei câini din rase opuse, fără a ține seamă de lungimea părului ci numai de calitățile vânătoarești. În acea epocă cade începutul selecționării raselor germane.

Înainte vreme, germanii întrebuițau la vânătoare și pudelul, un câine foarte inteligent cu păr lung tras în șuvițe, și câinele german de oi, care avea părul flocos. Împerechiindu-i pe ambii, au scos la iveală niște câini cu părul lung și alții cu părul țepos sau aspru. Aceștia au contribuit mult la creierea griffonului german.

Către sfârșitul veacului se „fabrică“ pudel-pointerul, un câine admirabil cu păr țepos, produs în mare parte prin încrucișarea pudelului cu pointerul.

Până aci am vorbit de rasele germane. Acum voi „diseca“ puțin și origina câinilor englezi, având în vedere mai ales faptul că cei mai introduși la noi în țară sunt câinii englezi și germani.

Dintre rasele engleze, cei mai vechi sunt setterii,* deoarece se trag din niște câini importați în Anglia prin sec. XVI. Robley Dudley, duce de Northumberland, avea prin anul 1555 niște câini—strămoșii setterilor de astăzi—cu cari vâna potârnică cu plasa. Setterul se spune că ar avea la bază ceva sânge de copoi (fox-hound) și de câine ciobănesc, contribuind într-o măsură însemnată la crearea lui și spanielul englez și mai mult încă prepelicarul spaniol cu păr scurt.

Pointerul, mai recent, se trage și el tot din foxhound și din prepelicarul spaniol, iar unii Kynologi susțin că în vinele lui mai curge sânge de ogar și de bulldog.

În treacăt voi menționa și câinii de aret francezi, cari și ei sunt destul de buni și pe cari îi clasificăm în linii generale în câini cu părul scurt (diferitele rase de braci francezi), în câini cu păr lung (epagneuli) și în griffoni (griffonul cu păr aspru și griffonul Boulet). Dintre acestea sunt câteva rase cari se pretează foarte bine la urmărirea vânatului rănit ca de ex. griffonul, epagneul și bracul Bourbonais. Din nefericire câinii francezi nu sunt încă introduși la noi, dar să sperăm că în viitor interesul vanătorilor noștri nu va mai ocoli acești câini, cari, sunt sigur că s'ar aclimatiza ușor în România. Un alt avantaj al lor, pe lângă faptul că urmăresc vânatul rănit, îl reprezintă ușurința lor la dresaj și temperamentul mai așezat ca al câinilor englezi pe care-i putem compara cu un pachet de nervi—deci ar putea satisface cu mult succes majoritatea vanătorilor noștri. Apoi ei sunt aporțeri pasionați și lucrează la apă cu plăcere—calități ce lipsesc pointerului. Mi-ar plăcea să cred că va veni odată timpul când vor apare la expozițiunile noastre canine și reprezentanți ale acestor rase.

Ceilalți câini ca pointerul unguresc, pointerul rusesc, câinele olandez, cel elvețian etc., nu-i voi discuta căci nu sunt răspândiți de cât în țările lor de baștină și au deci mai mult un interes național de cât universal.

Retriverii, mici epagneuli, cockerii, clumberii, etc., fiind mai ales câinii de apport și sgornitori iar nu de aret, nu intră în cadrul rândurilor de față.

* Setter vine dela tot set în englezește și însemnează a ședea.

P A Z Ă L A S I T A R I

de ATH. S. PROICEA—GOLGOTEANU

INCETUL cu încetul primăvara a pus stăpânire pe crângul nostru, ici un ghiocel plâpând își ridică clopoțelul alb ca neaua ca o rugă către soarele ce sclipește timid printre ramuri, colo o viorea își ridică florica albastră smălțuită, iar în hățișul de arboret

firmament și în liniștea adâncă, doar un mierloiu înamorat își chiamă dintr'un vârf de ștejar logodnica-i iubită; dar și flueratul lui încetează și din fundul desișului se aude din ce în ce mai deslușit acel chr, chr, mult dorit și deodată cu un pâlپait tăcut de aripi, apare silueta

Cap de Spurcaci (Otis tetrax L).

Exemplar de primăvară în haină de nuntă.

Foto. Maior Rosetti-Bălănescu. Fotografie mărită la $\frac{1}{2}$ mărime naturală.

tânăr, păsărele îmbrăcate de sărbătoare își cântă imnul lor nupțial.

Și într'o după amiază liniștită de Martie urcam și eu cuprins de dulcele fior al patimei o pantă lină către trecătoarea sitarilor.

Și iată-mă așezat într'un luminiș la gura unei vâlcele; pe nesimțite globul aprins al soarelui se încearcă printre ramuri și amurgul cu umbrele lui începe să cuprindă crângul, luceafărul tremură ca un ochiu divin pe

fină a sitarului, instinctiv ridic arma la ochi și o limbă de foc se înalță către cer; pasărea lovită de moarte tresare și în cercuri din ce în ce mai mici se lasă la pământ. Când sării să-l ridic, era cu aripele întinse cu ochii mari deschiși iar din vârful ciocului său fin se prelingeau pe iarba abia încolțită, picături de rubin.

Și așa muri într'o zi liniștită de Martie, musafirul misterios al crângurilor noastre.

LA VÂNĂTOARE DE CERBI IN MARAMUREȘ

— NUVELĂ —

(Urmarea și Sfârșit)

de G. NEDICI.

CÂND mă trezii din somn hainele de pe mine se uscaser, nu se mai simțea pe ele nici o urmă de umezeală din roua de dimineață.

— Ce ne facem acum? întrebă primul meu vânător.

— Mergem sus pe stâncă aceia unde am fost și anul trecut, știi, când a fugit cerbul acela mare care ne-a simțit. Cine știe, poate să avem noroc de data asta să-l întâlnim iarăși. De acolo nu e departe nici casa de vânătoare.

— Foarte bună idee, răspunde vânătorul meu, și cu aceasta ne-am ridicat, am strâns echipamentul și am plecat.

După aproape o jumătate de ceas, iată-ne ajunși la locul dorit. Privesc în juru-mi și respir adânc. Ce priveliște superbă! Cât de fericit se simte sufletul meu astăzi că te mai poate revedea!

În fața noastră se întinde valea întunecată. Toamna a împodobit-o minunat, fermecător. Brazilii verzi, fagii roșietici, plopii argintii și paltinii aurii umplu valea de nuanțe și-i dau un colorit superb pe care l-aș privi o veșnicie întreagă fără să mă satur. Funigei plutesc ușor în adierea liniștită a vântului, sclipind sub lumina obosită a soarelui de toamnă ca firele de argint ce împodobesc vâlul unei mirese.

Bolta albastră a cerului e limpede ca iezerul de munte, nu se zărește pe ea nici un noraș. În sufletul meu ca și în natură, s'a lăsat o pace adâncă. Aci este locul meu preferit, aci mă simt mai bine decât ori unde, aci unde toate trăesc în liniște și în cea mai deplină bună înțelegere.

Ne așezăm pe un colț de stâncă să ne odihnim. În jurul nostru iarăși liniște netărmurită, nu se mai simte nici adierea vântului. Din când în când această tăcere adâncă este întreruptă de căderea frunzelor uscate de paltini aurii, vestindu-ne prin foșnetul lor trist trecerea din viața aceasta în lumea odihnei de veci.

Soarele se apropie de asfințit, trimițând obosit cele din urmă raze, care cad pe crestele roșiatică și argintii ale copacilor, îmbrăcându-le într-o nuanță semi-obsură.

Încetul cu încetul, de după culmea muntelui vecin, se lasă umbrele serii, pe când de cealaltă parte lumina crepuscului, trimite ultimul său salut vegetației de pe coaste, care începe a se înviora din toropeala zilei. Totul e plin de farmec și de splendoare.

Mă întorc spre Geno și-i șoptesc:

— Acum ar fi timpul să mugească cerbul nostru!

Abia terminai bine vorba că se și auzi din fundul văii un muget puternic. Era strigătul plin de dorință al unui cerb îndrăgostit. Socotind după sunet, mi-am dat seama că era prea departe pentru a ajunge la el înainte de a se lăsa noaptea. Ce-i de făcut? Rămânem locului și ascultăm bine, pentru a ne putea orienta pentru a doua zi de dimineață.

Între timp se mai aud și alte mugete, toate însă departe.

Soarele și îmbracă haina mohorâtă și se pregătește să părăsească lumea noastră. Nu se mai ză-

rea decât un disc roșu, învelit într-o ceață trandafirică, care se făcea tot mai întunecată până în fine îl cuprinsese și dispăru cu totul în urma lui; încetul cu încetul se lasă pe pământ umbrele serii, în timp ce colo sus de-asupra noastră, în lumea tainicelor bolți azurii, una câte una, se aprind luminile, cu focul lor sclipitor și feeric, care ne deșteaptă gândul spre odihnă și o luăm spre casă....

* * *

Așa ne-au trecut câteva zile în șir. Vânătoria începută dimineața se termină seara, iar cea de seara ține până în zorii zilei. În acest timp am reușit de multe ori să ne apropiem de cerbi, dar n'am găsit nici unul care să fi fost demn a fi vânat.

Suntem la douzeci și unu Septembrie.

Din casa de vânătoare dela Ștevioara, ne-am mutat în cea dela Miroș, în speranță că vom găsi poate aci vre-un cerb mare, așa cum căutam eu.

Ultima noapte n'a fost tocmai plăcută. De nenumărate ori auzeam în timpul nopții venind din jurul colibei, mugete puternice care erau atât de aproape, încât mă făceau să tresar din somn și nu mai puteam adormi decât foarte târziu. Dar cine ar fi putut să doarmă în asemenea împrejurări? Am eșit de mai multe ori afară în pridvorul casei, să-i ascult mai bine.

Luna se ascunde după brădetul verde, de unde apare din când în când trimițând câte un val de lumină argintie spre pâraiașul din vale și scaldându-se în valurile-i înspumate, el aruncă sclipiri și săgeți de lumină alternând cu jocuri de umbre fantastice și fermecătoare. Câte odată lumina palidă a lunii se abătea peste vre-o poeniță din apropiere, făcând să sclipească în iarbă picăturile de rouă, în fulgerări de nuanțe, ca niște pietre de diamant, iar această vedenie mă ispitește, mă atrage și mă răpește într-o lume de basme plină de vraje și mister, la care se mai adogă o simfonie dulce și plăcută, murmurul undelor șopăitoare, amestecat cu vuetul vântului și foșnetul frunzelor uscate, toate însoțite din când în când, de câte un muget vesel de cerb îndrăgostit.

Ah! dacă ar mugi așa și în zori!...

Mă întorc de câteva ori în pat, strâng pleoapele și încerc să adorm...

Când începe să mijească de ziuă, cu mult înainte de ivirea aurorei, am părăsit și noi coliba de vânătoare. Luna se ascunsese după creasta muntelui din față și totul se îmbrăcase în negură. Întuneric peste tot, în cer ca și pe pământ. Doar acolo unde până atunci strălucise stăpâna nopții, se mai zărește încă o dâră slabă de lumină, dar încetul cu încetul și aceasta dispăre. După dansa, rând pe rând se sting și celelalte lumini de pe boltă și doar singur luceafărul de dimineață mai rămâne de veghe, paznic credincios al bolților întunecate, în timp ce pe urma lui se ridică la orizont un alt val de lumină, la început palidă și sfișoasă, apoi din ce în ce mai roșiatică și mai vie, cuprinzând cerul tot. Este aurora dimineții, so-

ia zilei, care vine să trezească pământul din somn, la o nouă viață.

Pășim înainte pe cărările de vânătoare, încet-șor și cu multă luare aminte. Cerbii încetează între timp cu mugetul lor, dar când aurora dispăre, când pe bolta cerească, își face intrarea triumfală craiul zilei și primele lui raze vin să sărute natura adormită, cerbii noștrii își reiau voiosul lor cântec de dragoste.

Astfel, când am ajuns sus pe vârful Mirașului, ne găseam înconjurați de cerbi care mugeau din toate părțile, de răsunau văile. La auzul acestor sunete de orgă bine cunoscute, uit și oboseala din cursul ultimelor zile și nesomnul de astă noapte, precum și toate supărările, simțindu-mă cuprins de o bucurie nespūsă.

Am lăsat vânătorul în vârful muntelui, iar eu cobor încet pe coasta unde auzeam trei cerbi mugind. Pentru a mă putea apropia mai bine de ei, a trebuit să mă îndepărtez de cărarea de vânătoare, luând-o deadreptul prin pădure, în ațând cu multă băgare de seamă și greutate, încercând să evit orice sgomot care m'ar fi putut trăda.

După multă osteneală am ajuns la marginea unei poeni, unde m'am așezat în dosul unei tufe, căutând dinainte bineînțeles să am și vântul în față.

Abia mă așezasem la pândă, că și aud două mugete puternice ca la vre-o sută de pași. În clipa următoare, văd înaintea mea doi cerbi mari, luptându-se pe viață și pe moarte, căutând să se strângă unul pe altul cu coarnele. Abia puteam aștepta să-și desfacă rămurișul coarnelor care se încălciseră unele într'altele, dar de asta nici vorbă nu era. Când unul când celălalt era mai tare, dar nu se despărțeau. Acum se lasă amândoi în genunchii picioarelor din nainte, se luptă astfel o vreme, pentru a se scula din nou să reînceapă lupta și mai năprasnic, cu mai multă furie.

Era ceva măreț și îngrozitor în lupta aceasta aprigă.

Fiecare din luptători se opintea din toate puterile să-și răpună potrivnicul și în toiul luptei scoteau niște răgete atât de puternice încât răsună codrul și văile, până departe, cale de mai multe poște. În acest timp cerboaicele stătea de-o parte privind la lupta celor doi rivali, iar câte un vițeluş mai fricos, îngrozit de atâta bătălie, se pitula sub pânțele mamei, tremurând de spaimă.

La un moment dat, cei doi cerbi care luptau, oboșiți, sleiți de puteri, încetinesc lupta, unul din ei mai slăbit scoate limba, suflă din greu, dar nu se predă. Credeam că lupta e pe terminate, când deodată văd că se ridică amândoi și ca fulgerul se repede unul asupra celuilalt, lovindu-se în capete. Lovitura a fost așa de puternică, încât amândoi șovăesc și se dau îndărăt clătînându-se de par-că erau amețiți. Se reped din nou unul asupra altuia, dar acum lupta numai este așa de aprigă, iar răgetele de până acum se schimbă într'un fel de horcăit sinistru. Mai luptă așa câțva timp, apoi unul sleit de puteri începe a bate în retragere, pe când cel'alt triumfător, îl mai gonește o bucată de loc, apoi se reîntoarce la cerboaicele sale, mândru că a câștigat victoria și lupta. Privesc cu milă

la amândoi și mă bucur că de astă dată lupta s'a terminat fără victime.

Cum stam și priveam în urma celor doi rivali gândindu-mă la lupta lor, deodată aud în apropiere un muget puternic. Acesta e desigur cerbul pe care-l așteptam noi, gândese eu, deoarece judecând după intensitatea vocii, trebuia să fie un cerb mult mai puternic decât ceilalți doi. Mi-era însă foarte greu să răsbesc până la el. Voi putea oare să pătrund până acolo? Orece-ar fi însă, trebuie să străbat și să-l văd, cu orice sacrificiu. Să mă strecur prin hățișul des și înalt de un stânj, fie printre tufele de rugi, mure și smeură, era treabă grea, ba aproape imposibil de dus la capăt. Apuc totuș prin pădure încetinel, mișcând cu multă luare aminte când un picior când pe cel'alt, având grijă să nu calc pe vre-o cracă uscată, care ar putea să trosnească sub picioarele mele și să facă sgomot. Înaintam astfel încetul cu încetul, vântul adia dela cerb spre mine, deci prielnic și nu mă puteam teme că cerbul mă va putea simți.

Acoperit astfel, când de o tufă când de alta, având grija să nu fiu zărit de cerb, mă apropiam de el. Dar pentru a-l vedea cât mai bine, am fost nevoit a mă vâra sub o tufă de rugi din care am eșit cu mâinele și fața pline de sgârieturi.

În sfârșit a'unsei la marginea poeniței la un loc minunat de unde puteam vedea cerbul și eram chiar foarte aproape de el.

Aștept câteva clipe. Cerbul fără să bănuiască că-l pândește cineva mugește din nou. Privind cu atenție în direcția de unde venea glasul, îl văd în toată splendoarea.

Era un cerb falnic, cu coarnele mari și de o frumusețe fără seamăn. Nu mai stau nici o clipă pe gânduri și ridic arma, ochesc! O detunătură puternică despică aerul tulburând liniștea pădurei... glonțul purtător de moarte îl atinge, cerbul meu se clatină, șovăește, scoate un horhăit puternic și cade la pământ fără viață.

La detunătura armei, cerboiacle tresar speriate și o rup de-a fuga prin pădure. Crăcile uscate trosnesc sub piciorușele lor, se mai aude un timp pe urma lor acest sgomot amestecat cu eoul pădurei, până când și acesta încetează și în juru-mi, din nou se lasă eterna pace.

Mă apropii de cerb și cercetez lovitura: glonțul meu îi străbătuse inima, moarte i-a fost fulgătoare.

Coarnele-i sunt de o frumusețe uimitoare. Număr: optsprezece ramificații împodobeau mândra lui frunte.

Marea mea bucurie a fost urmată numaidecât de un regret adânc, iar inima mi se umple de întristare, încât nu știu nici acum care din cele două momente au fost mai intense, bucuria sau regretul.

De ce te-am împușcat dragul meu?

Tu care erai podoaba acestor munți și păduri nu aveai tu oare același drept la viață ca și ei ca și mine. poate chiar mai mult?

A trebuit să mori de glonțul nemilos, căci așa ți-a hărăzit ție soarta și destinul, cărora toți oamenii și toate animalele, trebuie să se supună deopotrivă.

REVISTA REVISTELOR

ECHA LESNE (Ecoule Pădurilor)

Revistă poloneză, foarte frumoasă, care apare în Varșovia

Realizând unul din principalele ținte ale programului ei — propaganda pădurei și silviculturii poloneze — „Echa Lesne“ publică un număr de lux, consacrat în întregime pădurilor dela Cieszyn. Tratănd despre faimosul proces, cu privire la bunurile fostei „Komora Dieszynska“, intentat contra Arhiducelui Frederic de Habsburg, iar intrarea în posesia tezaurului Statului Polonez a vechilor Domenii din Piast, va fi concomitentă cu publicitatea din acest număr, al „Echa Lesne“. În primul rând apare un articol de fond asupra concluziunilor acestui proces și o schiță istorică asupra domeniilor Cieszyn, de A. Hollwigowa și St. Chrzanowski.

Tratamentul pădurilor domeniiale dela Cieszyn, odinioară și acum, este arătat în detaliu în articolele „Schița generală“, „Tratamentul pădurilor dela Cieszyn odinioară și acum“, „Modificările terenului“ și „Rezultatele financiare“.

Alte capitole tratează despre: Pescuit și stabilimente industriale. Ca material istoric, trebuie menționat articolul de Fr. Papiolek „Cezyn“. — M. K. Sosnowski, în articolul său „Beskid Slaski și isvoarele Vistulei“, precum și E. Voyt în articolul „Slask Cieszynski ca teren turistic“ aduc bogate detalii geografice ale ținutului. Se citesc și poezii de Stepowski: „O Cioszkowym Cieszynic“ și de E. Wasilewski „Vue de Babia Góra“.

Numărul termină cu cronica, noutățile lumii, secție teatrală și revistă bibliografică și două nuvele „Imprumuturi dela Societatea națiunilor“ de I. M. Taylor și „Pădurea virgină“ de A. I. Palczynski.

Acest număr pe atât de interesant cât de frumos, are și un aspect exterior, atrăgător și 100 de ilustrații, iar cele 8 pagini de rotogravură, sunt demne de remarcat.

SCRISOARE DESCHISĂ

Domnului Dr. A. Păunescu

PITEȘTI

Neavând onoarea să vă cunosc personal, încerc cu oarecare modestie să fac o remarcă, (nu critică) neprețuitului D-voastră articol relativ la „Creșterea și îngrijirea rațională a

unui câine de vânătoare“ considerând cele ce voiu cere ca fiind unanime și extrem de necesare unui mare număr de vânători.

— Un cățel de vânătoare crescut după admirabila D-voastră rețetă și sub strică supraveghere, este incontestabil că va dobândi până la majorat un fizic impecabil ca estetică și rezistență. Dar, odată emancipat, lăsându-se înfrânt de anumite perversiuni instinctive, frecventând diferite medii, cu, sau fără, voia lui, — luând contact cu feluri de confrăți, într'un cuvânt, scăpând accidental de sub controlul lui obișnuit, — programul lui de trai cuminte și igienic e susceptibil de grave abateri, și deci, surprize.

Mă refer la dușmanii lui naturali cu care va avea de luptat deaci 'nainte: „Maladiile parazitare“ (helminitiaza tricofitia-scabia-eczelemele, etc.).

Or ajuns cu cățelul nostru, după nespusea trudă, la deplina lui dezvoltare, intervine de aci 'nainte o continuă supraveghere în scop preventiv, iar în caz de neșansă, tratamentul rapid și eficient.

Cum mijloacele, sau metodele de tratament și profilaxie sunt foarte vag cunoscute de majoritatea vânătorilor noștri, cum o bună parte din Domniile lor după lungi și obositoare procedee empirice, mai mult încercări experimentale pe „pielea“ nefericitelor gazde, tolerează cronicitatea acestor maladii devenite surse de contaminare și infestație pentru noi subiecte și chiar pentru om, socolesc în concluzie că ar fi fost extrem de necesar ca la sfârșitul articolului D-voastră, și ca o fericită complectare să fi adăogat câteva îndrumări de popularizare privitoare la Therapeutica acestor maladii considerate ca accidente fatale în viața cățelilor noștri deveniți adulți. Căci cu toate îngrijirile și supravegherea noastră nu putem exclude niciodată posibilitatea de contaminare și infestație.

Sperăm deci într'un viitor articol de sinteză — de mult așteptat de la o persoană competentă ca D-voastră — în care să găsim rezumate noțiuni generale privitoare la etiologia-simptomatologia-tratamentul-și dacă se poate și profilaxia acestor maladii atât de frecventate și atât de puțin cunoscute vânătorilor noștri.

Mulțumindu-vă anticipat și unanim primiți vă rog asigurarea stimei mele.

Doctorand DAN VINTILESCU

București, 17. XI. 1930.

Citiți, răspândiți și abonați-vă la „Revista Vânătorilor“

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

COMUNICĂRI

Pentru toți membrii Societăților de vânatoare afiliate la „Uniune“

Comunicăm prin aceasta că nu putem servi membrii Societăților de vânatoare afiliate nouă, decât în urma cererii oficiale a Societății din care face parte.

Afară de asta, după cum se anunță în fiecare număr din revistă, nu se răspunde la nici o corespondență la care nu se alătură mărci de răspuns.

- o -

Reproducem Scrisoarea adresată de „Uniune“, Dir. C. F. R. pentru înlesnirea călătoriei vânătorilor pe C. F. R.

Domnule Director General,

Avem onoare a vă ruga să ascultați prin noi, glasul celor 40.000 de vânători, care solicită o înlesnire de a călători pe C. F. R., înlesnire care ar spori în mare parte și veniturile instituției Dv.

Bazați pe larga înțelegere de care a-ți dat dovadă, orânduind reducerea de 50% pentru escursionistii care părăsesc orașele în zilele de sărbătoare, ne permitem a vă propune în numele vânătorilor, să luați aceiași înțeleaptă măsură în timpul sezonului de vânatoare (15 August — 15 April) și pentru ei.

Vânătoarea — după cum știți — este un factor important în economia națională și se exercită de majoritatea vânătorilor chiar în zilele de lucru, astfel că reducerea acordată escursionistilor s'ar putea lărgi pentru vânători și în aceste zile.

Controlul pe care personalul C. F. R. îl poate face ușor, este permisul de vânatoare pe anul în curs cu fotografie și echipamentul.

Suntem siguri, că veți asculta justa noastră cerere, pe care o facem și în interesul administrației C. F. R., ținând seamă de marea concurență pe care o fac automobilele și celelalte mijloace de locomoțiune, căilor ferate.

Președinte, (ss) A. MOCSONYI.

Secretar-General, (ss) N. COJESCU.

No. 685, Noembrie 1930.

- o -

Publicăm mai jos numele tuturor Societăților de vânatoare din întreaga țară, afiliate la „Uniunea Vânătorilor din România“, împreună cu numele membrilor lor.

**SOCIETATEA GENERALĂ DE VÂNĂTOARE
SIGHIȘOARA**

Lista membrilor Societății de vânatoare din Sighișoara. Wilhelm Abraham președinte, Frederic Roth secretar, membrii: Dr. Ludovic Abraham, August Brenner, Mihail Bartmus, Ioan Baier, Frederic Eder, Enric Frank,

Wilhelm Frank, Dr. Ștefan Gábos, Gedofred Gross, Frederic Horeth, Enric Hermann, Zoltán Kénossy, Iuliu Kuhu, Hermann Lang, Joan Loy, Carol Leonhardt, Gustav Melzer, Wilhelm Müntz, Joan Nagy, Josif Neustädter, Frederik Neustädter Joan Ortel, Andrei Sander, Gustav Schneider, Albert Terplan, Gustav Zelgj, Frederic Gagesch, Iuliu Roth, Daczo Iosif.

- o -

SOCIETATEA VÂNĂTORILOR „DIANA“ RECAȘ

Lista membrilor Societății de vânatoare „Diana“ Receaș. Brașovan Ferdinand, Adam Albert, Bougart Antoniu, Caraneanțu Mihai, Ciosic Iosif, Csohany Eugen, Heczler Arpad, Lukan Ioan, Gohler Iosif, Oberst Francisc, Paphazy Teodor, Preci Iosif, Schnider Iuliu, Tarnoczy Alexandru, Weisz Ernest

- o -

**SOCIET. DE VÂNĂTOARE A FUNCT. ROMANI
„LUPU“. — SATU-MARE**

Lista membrilor Societății de vânatoare a funcționarilor Români „Lupu“ din Satu-Mare.

Dr. Burcuș Traian președintele societății și director de Inchisoare, Koișș Nicolae secretarul societății și secretarul Inchisoarei, membrii: Barásckovics Ioan, Gergely Găvrilă, Juhász Ludovic, Marina Vasile, Matias Ioan, Dobray Coloman, Szüco Ludovic, Györffy Iosif, Chirilla Vasile, Ștefanovszky Alexandru, Dobos Sighismund, Pop Iuliu, Jelinek Eduard, Garda Coloman, Brad Desideriu, Hegzi Alexandru.

- o -

**SOCIETATEA VÂNĂTORILOR „VULTURUL“
COMUNA TÂRNOVA, JUD. SOROCA**

Lista membrilor Societății de vânatoare „Vulturul“ din comuna Târnova, județului Soroca.

Vasile Iacobăț președinte, Dumitru Rusu secretar, membrii: Vladimir Neamțu, Alexandru Triculici, Alexei Uncuță, Simion Ciobotar, Vasile Rusu, Vasile Juncu, Gheorghe Ispravnic, Iftemie Ciobanu, Ignat Iurcu, Isac Djurencu, Gheorghe Bădărău, Trofan Bădărău, Nicolae Scuteinic, Gavril Grimalschi, Alexei Crijanovshi, Florea Grigorovici, Nicolae Melnic, Ion Anghel, Alexei Lotovici, Teodot Rusu, Andrei Coștrîțchi, Anatolie Gvozdinschi, Mihail Chișcă, Ion Barbacari Eliodor Moruzzi, Ion Motuzoc, Vladimir Bernașevschi, Ion Moscaliuc, Grigore Fandofan, Ion Bădărău, Ștefan Melnic, Alexei Cașințev, Gheorghe Axinte, Marin Neacșu, Daniil Grosu, Vasile Andronic, Alexandru Zahariev, Vladimir Popovschi, Ion Boșoteanu, Ion Chilar.

- o -

**SOCIETATEA VÂNĂTORILOR DIN HĂȘDAT ȘI JUR
JUD. HUNEDOARA**

Lista membrilor Societății de vânatoare din Hășdat și Jur, județul Hunedoara.

Nicolae Gridan președinte, membrii: Victor Lup, Miron Lup, Alexandru Lup, Andrei Vitez, Francisc Vitez, Ludovic Nagy, Gheorghe Stanciu, Judele Carol, Judele Petru, Laeș Budiul ursu, Ioan Stăculea țuca, Ioan Hărban, Ioan Chitidean colibă, Gheorghe Pârlojan brava, Ion Munteanu I Lazar, Victor Manciu, Simion Tat, Ion Toplițe, Nicolae Tichău, Gheorghe Popescu, Petru Ignat bobic, Lazăr Muntean, Carol Poitzer iun, Iosif Nagy I Ianăș.

- o -

SOCIETATEA DE VÂNAT „CRIȘUL ALB“
COMUNA CINTEI, JUD. ARAD

Lista membrilor Societății de vânatoare „Crișul Alb“, din comuna Cinte, județul Arad.

Iluna Pătru președinte, Dumitru Popa secretar, membrii: Gherman Ion, Vărsăndan Florea Crâznic Pătru, Costan Gavrilă, Bonta Ion, Honegar Gheorghe, Gheorghe Pătru, Ionaș Ion.

SOCIETATEA VÂNĂTORILOR „VULTURUL“
OCNA SIBIULUI

Dăm mai jos lista membrilor Societății „Vulturul“ care, în frunte cu Președintele ei D-l Dr Sturza s'a afiliat la „Uniune“.

Dezideriu Ambrus, Dionisie Balea, Vasile Baci, Andrei Bőjthy, Ioan Brosser, Ioan Chioriu, Augustin Haițeș, Dr Ioan Geleriu, Ioan Henteș, Emil Henteș, Ioan Hulpușiu, Ioan Herbert, Const. Lazăr, Dumitru Mărgineanu, Iacob Todeasă, Alex Wilhelm, Dănilă Vulcan, Ioan Vulcan, Bela Vulcan, Arpad Vulcan, Francisc Rozsa, Zaharia Geleriu, Gheorghe Hulpusiu, Iiie Lazăr, Ioan Ivănuș, Nicolae Huditan, Mihăilă Toth, Ioan Ștefani, Vasile Veza, Iosif Homm, Ioan Homm, Cui Iosif, Gheorghe Lomnăsan, Fritz Lunacsek, Carol Friedric Kentz, Ioan Span, Ioan Dancu, Ioan Apolzan, Gheorghe Rusu, Martin Kunff, Ioan Bărna, Virgil V. Gusana, Dionisie Melancovitz, Dr Victor Capescus, Bela Marcon, Samoilă Solomon, Dumitru Coltofeanu, Const. Steiger, Dr Ioan I. Briebrecher, Nicolae Moldovanu.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „EPURELE“
COMUNA NERĂU, JUD. TIMIȘ

Lista membrilor Societății de vânatoare „Epurele“ din comuna Nerău, județul Timiș.

George Ștefan președinte, George Ștefan Ilie secretar, Veiter Petru casier, membrii: Baștian Petru, Veiler Ioan, Cioban Petru, Veiler Iosif.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE TAȘNAD

Lista membrilor Societății de vânatoare Tășnad.

Balássy Nicolae, Bolchiș Iuliu, Br. Braunecker Anton, Farkaș Iosif, Grigor Aladar, Dr Hunyady Ioan, Dr Kazizler Andrei, Kandel Emeric, Kandel Farkaș, Kandel Vasile, Lamparter Deszö, Maar Andrei, Misz Francisc, Dr Mureșan Virgil, Dr Orcs Sever, Orcs Vasile, Pákai Coloman, Dr Pop Alexandru, Popan Vasilie, Dr Popescu Teodor, Pustai Vasilie, Pinteia Iosif, Pustai Vasilie, Rozmann Adalbert, Rozmann Alexandru, Sántha George, Szaitz Eugen, Dr Szaitz Mihai, Szenteș Ștefan, Sz. Tréger Carol, Orley Ștefan, Puy Gheiza, Sveitzer Gavril, Szongoth Iosif tin., Radu Ioan, Pinteia Vasile, Pascu Ioan, Scutaș Alexandru.

PUBLICAȚIUNI

MINISTERUL AGRICULTUREI ȘI DOMENIILOR
SERVICIUL VÂNĂTOAREI

Prin Decizia Ministerială No. 6619/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe teritoriul comunei Suplacul de Barcău județul Bihor, până la noi dispozițiuni.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 217.149/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de epuri și potârniche, pe timp de doi ani pe teritoriile comunelor: Segarcea, Lipov, Panaghia, Sălcuța, Calopăru, Dâlga, Bâzdana, Beloinu, Drănicu, Boouveni și Foișorul din județul Dolj, excep-

tând terenurile împădurite ce aparțin Domeniului-Coroanei Segarcea-Dolj

—o—

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 8 Decembrie 1930 ora 10 a. m. se va ține licitație publică cu oferte închise atât la reședința Prefecturii Județului Sibiu precum și la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Vânătoare, pentru arendarea dreptului de vânatoare în pădurile statului expropriate din hotarul comunei Cișnădia județul Sibiu, ocol silvic Valea Lotrului și anume:

Păd. Obedeia Drăgăneasca, Preajba Drăgăneasca, Tigana Drăgăneasca, Săducel Drăgăneasca și Oancea Drăgăneasca în suprafață de circa 5529 Ha.

Arendarea se face pe un period de 5 ani cu începere dela 1 Decembrie 1930 și licitația începând dela suma de lei 24.000 arendă anuală.

Condițiunile de licitație sunt publicate în Monitorul Oficial No. 109 din 23 Mai 1929 pagina 5991 cum și la Prefectura județului Sibiu și Ministerul Domeniilor, Serviciul Arendărilor.

PRIMĂRIA COMUNEI TERMIA-MICĂ, JUD. TIMIȘ

Se aduce la cunoștința generală, că terenul de vânat al comunei Termia-mică în întindere de cca 3400 jug cad. se va arenda pe durată de 6 ani, cu începere de la 31 Iulie 1931 până la 31 Iulie 1937, în ziua de 2 Decembrie 1930 orele 9 a. m. conform art. 72-85 din legea contabilității publice.

Licitația va fi orală, iar garanția de 10% a prețului de strigare se va depune în numerar sau efecte garantate de Stat.

Condițiunile de licitare se pot vedea zilnic la biroul primăriei între orele oficioase.

Termia-mică, 1 Octombrie 1930.

No. 684/930.

Primăria.

PRIMĂRIA COMUNEI ARDUSAT, JUD. SATU-MARE

Se aduce la cunoștința generală că teritoriul comunei Ardușat primit prin Reforma Agrară, în ziua de 29 Noiembrie 1930 ora 9 se va arenda prin licitație publică.

Arenda la un jugher cadastral se fixează în suma de Lei 1 bani 50.

Teritoriul total este 1599 jughere cadastrale.

Condițiunile detaliate se pot vedea la Primărie.

Ardusat, 5 Octombrie 1930.

No. 720/930.

Primăria.

PRIMĂRIA COMUNEI SARAVALE, JUD. TIMIȘ

În conformitate cu art. 88-110 al Legii Contabilității publice la 31 Decembrie 1930, ora 11 a. m. în biroul primăriei comunale din Saravale se va arenda prin licitație publică orală dreptul de vânat al comunei Saravale sectorul 2, 3 și 4,2 întindere de cca 9000 jughere cadastrale.

Prețul de arendare este de 5000 Lei pro sector iar vadiul 10% din prețul de strigare care se va depune înainte de începerea licitațiunei.

Condițiunile se pot vedea în fiecare zi la Primăria comunală între orele oficioase.

Saravale, 29 Octombrie 1930.

No. 895/930.

Primăria.

MICA PUBLICITATE

VÂND diferite arme bună stare, Rizescu G., Craiova, Pavilionul C F. R.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S. A.

BUCUREȘTI, ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45

PATRU CARTUȘE NEÎNTRECUTE!!

1. MARCA „TREI STELE“ (FĂRĂ FUM)
2. MARCA „DOUĂ STELE“ (FĂRĂ FUM)
3. MARCA „O STEA“ (PULBERE NEAGRĂ)
4. MARCA „VULPE“ (PULBERE NEAGRĂ)

*Cine trage cu alte cartușe,
o face spre paguba lui!*

*Incercați-le la prima vână-
toare și le veți întrebuița
în totdeauna!*

*Cartușul bun, garantează
succesul la vânătoare!*

Cereți **CHIAR AZI** cartușele fabricate
de noi.

Dacă nu le găsiți la furnisorul D-stră,
adresați-vă direct la fabrică.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S.A.
BUCUREȘTI, Șoseaua Ștefan cel Mare No. 45

CONTRACT

Încheiat între «Uniunea Canină Ceho-Slovacă» (C. K. U.) și Reuniunea R. a Prăsititorilor de Câini din România (R. R. P. C.) prima cu Sediul la Praga, ultima la Cluj.

PUNCTUL I

C. K. U. recunoaște pentru România ca singurul competent „MATRICOLUL ROMÂN AL CĂINILOR” (M. R. C.) ținut de R. R. P. C. împreună cu „Lista Română a Căinilor.” (L. R. C.) „Registrul Căinilor Vânători” (R. C. V.) și „Registrul Căinilor de Poliție” (R. C. P.) care sunt în legătură cu matricolul.

Tot astfel R. R. P. C. recunoaște pentru Cehoslovacia numai registrele de origine ale Societăților adunate în jurul C. K. U. și anume: „Registrul Asociației Crescătorilor și examinatorilor” (Z. P. B. St. B.), registrul „Ceskoslovenská mislivecká jednota” (Clp) și în sfârșit registrul matricol al „Svaz organizace kynologickyc” (C. S. P. K. P.) și registrele matricole ce se vor face în viitor.

PUNCTUL II.

La expoziții, examinări, concursuri, căutări pe teren, etc. nu contează decât calificări și titluri pentru ambele țări contractante, care au fost decernate de arbitrii recunoscuți de ambele reuniuni, pe baza hotărârilor valabile comune.

PUNCTUL III.

Uniunile contractante se obligă reciproc la schimbul așa numitelor „Liste negre” acestea sunt acele liste în care sunt înscrise persoanele care trebuie ținute departe de sportul canin regulat. Aceste persoane nu vor fi lăsate nici în cealaltă țară contractantă să participe la vre-o manifestație canină, în nici un fel de calitate.

Liste negre se vor ține, și pentru acele Societăți care nu sunt recunoscute de Uniunile contractante, iar la concursurile lor nu pot funcționa în juriu, arbitrii uniunilor contractante.

PUNCTUL IV.

Orice informațiune confidențială asupra unei persoane care se manifestă în sportul canin, fie ca arbitru sau expozant, trebuie dată cu promptitudine pe cale oficială, uniunii contractante care o cere.

PUNCTUL V.

Dacă se importă un câine dintr'o țară a Uniunilor contractante în alta, poate fi înregistrat în matricolele noiei sale patrii, după prezentarea certificatelor de înregistrare respective, nu i se poate însă schimba numele. Dacă în noua sa patrie numele câinelui este purtat dinainte de alt câine din aceeași rasă, tot nu poate interveni o schimbare a numelui, ci se va adăoga la nume în România „C. S. R.” iar în Cehoslovacia „Rum.”.

Inscrierea în registrul matricol al noiei patrii nu trebuie să urmeze, decât dacă se dovedește, că posedă un pedigree, care să confirme originea sa, cu cel puțin trei generații în urmă.

PUNCTUL VI.

Uniunile contractante se obligă, să-și trimită reciproc registrele de origine gratuit, după ce vor fi editate. Acelaș lucru contează și pentru revistele oficiale care apar în ambele țări, în măsura în care pot fi înțelese pentru acea țară.

Dacă s'ar ivi necesitatea unei revizuirii a pedigreeurilor, ambele Uniuni se obligă să le completeze în mod gratuit.

PUNCTUL VII.

Ca un semn exterior de amicitie din partea ambelor uniuni, urmează să se numească președintele fiecărei uniuni ca membru de onoare al celeilalte. Această numire (alegere) durează tot timpul cât deține calitatea de președinte și se stinge odată cu părăsirea acestei calități.

PUNCTUL VIII.

Uniunile contractante se obligă reciproc la schimbul listelor de arbitrii, precum și la ținerea evidenței lor.

Pentru a stimula conlucrarea între uniuni, trebuie ca acestea să influențeze asupra subsecțiilor lor care organizează expoziții, examinări, etc., ca din când în când să invite arbitrii celeilalte țări recunoscuți de centrale, în urma avizului centralelor.

PUNCTUL IX.

Ambele uniuni au datoria să se informeze reciproc asupra contractelor deja existente între ele cu alte organizațiuni din străinătate.

Contracte noi nu vor putea fi încheiate decât cu avizul ambelor uniuni.

PUNCTUL X.

Adăugiri sau modificări de orice natură pot surveni oricând în prezentul contract, de comun acord.

PUNCTUL XI.

Contractul se poate rezilia de ambele părți în fiecare an cu trei luni înainte de sfârșitul lui. În caz că nu va fi reziliat continuă să rămână, în vigoare în mod automat și anul următor etc. Făcut și încheiat la Tg. Mureș la 16 August 1930.

Pentru R. R. P. C.

Pentru C. K. U.

COL. A. BOZAC

FELIX WERLIK

Contractul de mai sus, a fost ratificat de Adunarea Generală a R. R. P. C. ținută la 16 August 1930, în Tg. Mureș, în unanimitate de voturi.

Șeful Centralei R. R. P. C.

Cpt. CALUGĂRU

Fasani Ungurești

GALGA
Ferma de

f a s a n i
u n g u r e ș t i

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILA

FASANI DE VÂNĂTOARE
(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturile se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânatoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

20

Armurieri, Negustori și Importatori de arme engros

Cereți noul Catalog Ilustrat No. 20, editat în limba franceză, engleză și germană, dela firma D. Demarteau-Farstré-Herstallez-Liège (Belgia).

40

CARTUȘELE ORIGINALE WALSRODE

Este de datoria noastră să anunțăm Vânătorii din România că NU mai avem în depozit cartușe Walsrode cal. 12, a mai rămas însă un stoc din cele cal. 16, același fabricat, cu alice de 2¹/₂ și 3 m. m. care rivalizează cu cele mai bune cartușe din lume. Prețul lor este de LEI 6 BUCATA. Aceste cartușe au fost întrebuințate cu rezultate neîntrecute la tot felul de vânat mic, astfel că le recomandăm călduros membrilor noștri, prețul fiind la îndemâna tuturor.

Adresați pentru orice comandă pe care o faceți la Uniune și valoarea comenzii împreună cu 2⁰/₀ din suma totală pentru ambalaj. Cheltuielile de transport cu ramburs.

ULEIUL „ANTRINITROL“

Anunțăm o reducere de 20⁰/₀ la uleiul de arme „ANTRINITROL“ un preparat excelent care nu trebuie să lipsească nici unui vânător. Prețul este de lei 35 în loc de lei 45 după cum a fost vândut până acum.

Adresați pentru orice comandă pe care o faceți la Uniune și valoarea comenzii împreună cu 2⁰/₀ din suma totală pentru ambalaj. Cheltuielile de transport cu ramburs.

DE VANZARE

O ARMĂ DE VÂNĂTOARE

Specială pentru tirul de porumbei, sist. „Purdey”. Arma are cocoșe și este în perfectă stare, ca nouă.

A se adresa la „Uniune”.

Din nici o Bibliotecă să nu lipsească

Ocrotirea Vânătorului mic.
Hrana vânatului în timpul erneli.
Distrușterea Răpitoarelor
prin otravă

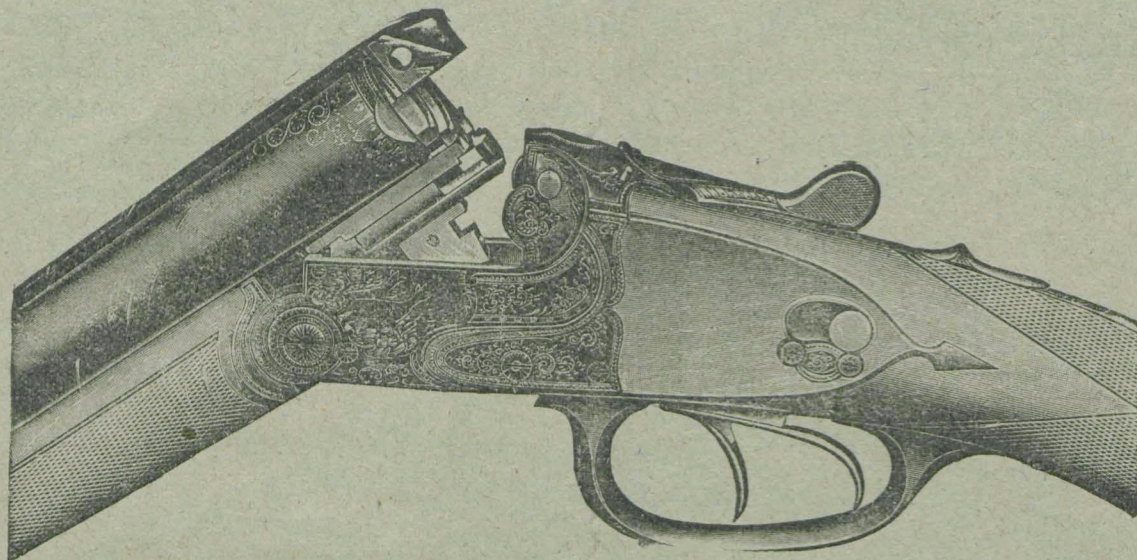
de GH. NEDICI

36

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMA REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

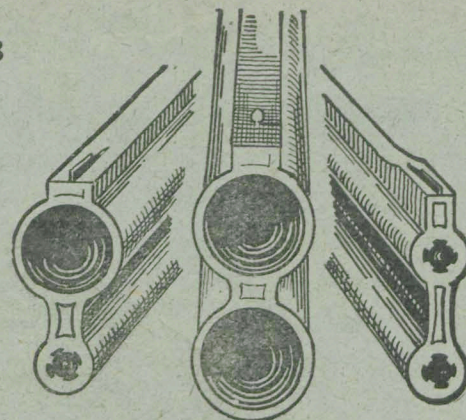
LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICĂ DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

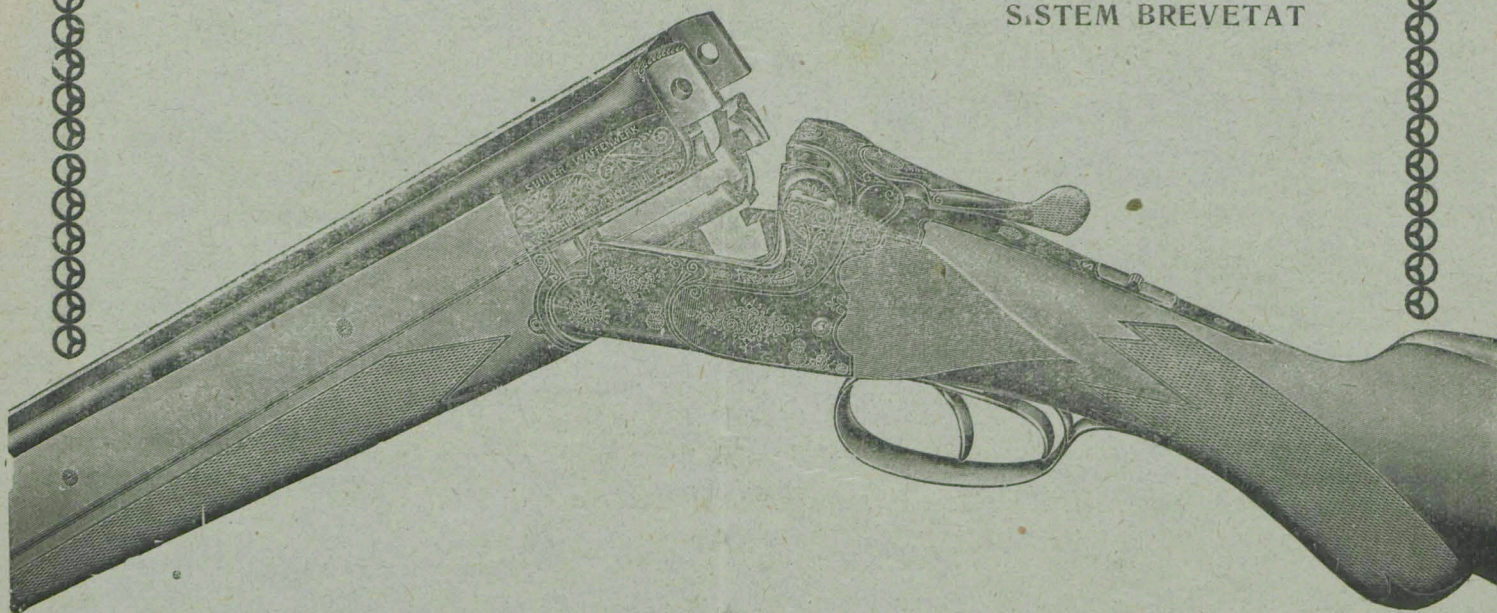

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Gendehre

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme fixe cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMANIA PRIN „UNIUNE”

6

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMEI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

¹/₂ „ 250 „ „

¹/₄ „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 25 LEI